

HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 4/2003

Cena \$ 2.50

APRIL 2003

Premonstráti - řád svatého Norberta

Řád premonstrátů byl založen roku 1120 svatým Norbertem z Xanten v Premontré ve Francii, kde až do roku 1790 měl sídlo generální opat. Proto se tomuto řádu říká premonstráti, ale někdy také podle jména zakladatele norbertini. Řád se řídí řeholí svatého Augustina a má vlastní statuta, jejichž nejstarší známá redakce je blízká době zakladatele řádu. Jednotlivé domy tohoto řádu, řízené ve středověku někdy proboštem, většinou však opatem, se nazývají kanonie a opatství, menší mají název převorství. Kanonie, které jsou navzájem samostatné, tvoří v jednotlivých zemích a státech provincie zvané cirkarie.

Mužští členové řádu jsou nazýváni řeholní kanovníci premonstrátsí, mají společný chór, věnují se duchovní správě na četných jim svěřených farch (tyto fary jsou v Čechách a na Moravě na vícero místech a můžete se s nimi setkat i v současné době - tak má své farnosti Nová Říše, Strahov i Želiv...) a vědecké práci. Část konventní budovy, kde bydlí opat, se nazývá prelatura a bývá od barokní doby řešena stavitelsky a vůbec umělecky zvlášť hodnotně.

Řeholní kanovnice (sestry) premonstrátského řádu vznikly jako druhý řád premonstrátského řádu rovněž s ním roku 1120. Byly založeny také svatým Norbertem z Xanten. Tento řád náleží k přísným ženským řádům s kontemplativní náplní řeholního života; organizačně je přičleněn k příslušné cirkarii premonstrátů. Členky řádu se dělí na chórové sestry a na sestry laické. Kanonie sester dosáhly značných výsledků ve vyučování, v církevním umění a ve zpěvu.

Řádovým šatem pro muže je bílý hábit se škapulířem a s cingulem, bílý biret (pokrývka hlavy), který ale opatové mají fialový, při slavnostních příležitostech a do chóru bílá mozeta (dlouhý límec); některé kanonie mají, pokud se týče oblečení kapitulárů, své drobné zvláštnosti. Řeholní oděv premonstrátek je bílý hábit s bílým závojem; laické sestry nosí závoj černý.

V dějinách naší vlasti se setkáváme

s mnoha premonstrátskými kláštery. V roce 1140 byla založena olomouckým biskupem Jindřichem Zdíkem za podpory Vladislava II. kanonie na Strahově. Založení provázely bohaté panovnické i biskupské nadace, za jejichž přispění byl vybudován klášterní chrám Nanebevzetí Panny Marie. V roce 1149 vznikla kanonie Želiv - Narození Panny Marie, roku 1193 bl. Hroznata založil klášter Teplá - Zvěstování Panny Marie a v roce 1596 vznikla kanonie Nová Říše u sv. Petra a Pavla. Dalšími významnými konventy byla Litomyšl, kde od roku 1344 bylo zároveň biskupství, Milevsko, Klášterní Hradisko, Louka u Znojma, Zábřovice, Sv. Kopeček u Olomouce, Svitavy, Jihlava, Křtiny atd. Z ženských klášterů premonstrátek si připomeňme: Doksany s kostelem Narození Panny Marie (zde byla na vychování určitou dobu i sv. Anežka Česká), Louňovice s kostelem Panny Marie, Chotěšov s kostelem sv. Václava a Panny Marie (založený blahoslaveným Hroznatou a jeho sestrou) a mohli bychom pokračovat dál. Většinu svých klášterů ztratil řád během husitských válek. Část kanonií obnovila svoji činnost až během rekatolizace protestantských oblastí v 16. století, kdy se stal vikářem generálního opata řádu v českých zemích, Uhrách a Polsku Jan Lohelius, od roku 1612 pražský arcibiskup. Všem kanoniím byly inkorporovány farní kostely, mnohé spravovaly školská zařízení, reálky a gymnázia v Havlíčkově Brodě, Žatci, Liberci, Rakovníku a Plzni a v 17. století také teologický ústav Collegium Norbertinum v Praze. Císař Josef II. mnohé premonstrátské kláštery zrušil. Připomeňme si zvláště Hradisko u Olomouce. Proto v mnoha případech premonstrátky jsou v současné době kongregací sester třetího řádu sv. Norberta. Jejich první dům vznikl v roce 1902 na Svatém Kopečku u Olomouce zásluhou strahovského premonstrátského kněze P. Vojtěcha. Do této kongregace se hlásila i děvčata ze Slovenska.

Žít po premonstrátsku znamená žít eucharisticky, mariánsky, liturgicky, ka-

Klášter premonstrátů na Strahově

jícně a apoštolsky. Zakladatele řádu sv. Norberta vidíme s monstancí v ruce. Tento řád byl oficiálně potvrzen papežem v roce 1126 v Římě a od té doby již téměř 9 staletí působí blahodárně v mnoha zemích světa. V dějinách církve se dovídáme, jak církev trpěla zásahy světských pánů do obsazování církevních funkcí. Byla to takzvaná laická investitura, prostřednictvím které se na zodpovědná církevní místa na příkaz světské moci dostávali neschopní a nehodní lidé. O nápravu tohoto stavu se zasloužilo obrodné hnutí, které vyvrcholilo gregoriánskou reformou, pojmenovanou po papeži Řehoři VII. Mezi významné osobnosti, které přispěly ke gregoriánské reformě, patří i svatý Norbert, zakladatel premonstrátského řádu.

Svatý Norbert pocházel ze šlechtické rodiny. Narodil se okolo roku 1082 v Německu u Xantenu. Již v mladém věku byl jmenován kanovníkem Xantenské kapituly. Jeho život se výrazně změnil v roce 1115, kdy obdržel od Boha zvláštní milost poznání při silném blesku, který ho shodil s koně, ale osvětlil jeho nitro a dal mu nové životní zaměření. Odešel z

Pokračování na str. 14

*Foto na titulní straně:
Premonstrátský klášter s chrámem
Narození Panny Marie v Želivi*

Vítězství života

Zápas života se smrtí

Pohled do zimní přírody vyvolává v nás otázky: rozkvetne znovu zasněžená louka, rozpučí zase ojínný strom? Jarní zápas života se smrtí je úchvatný. V srdci každého člověka probudí naději, vidí-li první jehnědy, zlatý déšť nebo pamplíšku, která překvapivě vyrůstá z chodníku i přesto, že tudy projdou desítky lidí. Naději nám přináší také každá dobrá zpráva: vítězství pravdy, spravedlnosti, skutečnost, že někdo blízký překonal vážnou nemoc. Míza naděje proudí až k srdci.

Velikonoční tajemství

Mnoho lidí dnes ani neví, proč slavíme Velikonoce. Nejsou to jen svátky jara. Na jaře někdo, kdo byl mrtev, překonal smrt a vstal k novému životu. Nemyslím tím žádnou mytologickou bytost. Myslím na historickou osobu, o jejíž existenci žádný člověk nemusí pochybovat. Myslím na Učitele z Nazaretu, který se jmenoval Ježíš. Byl ukřižován a na kříži zemřel jednou z nejkrutějších smrtí, kterou člověk vymyslel.

Ježíše znaly tisíce lidí. Po jeho smrti ho viděly živého stovky z nich. Mnozí s ním mluvili, dotýkali se ho a dokonce s ním jedli a pili. Zachoval se nám dopis Ježíšova současníka Saula z Tarsu, pozdějšího apoštola Pavla, který píše svým přátelům v Korintě, že se Ježíš po svém vzkříšení ukázal dokonce více než pěti stům lidí najednou. Dodává, že většina z nich dosud žije a tak se tedy mnozí o tom mohou přesvědčit z jejich osobního svědectví (1. list Korint'ánům 15, 1-8). Nejednalo se tu o překonání klinické smrti, ale o zcela nový způsob existence. Ježíš Kristus totiž nebyl obyčejný člověk, byl to Boží Syn.

Naděje ve vzkříšení

Od srdci k srdci, od úst k ústům se nese radostná zvěst, že Ježíš žije. On je živým Pánem nebe i země. Ježíšovo vzkříšení dává jedinečnou naději na překonání smrti každému, kdo v něho věří. Naději na život, kdy smrt je už navždy bezmocná.

Vítězství života v jarní přírodě nám brzy - už v létě zevšední a stane se samozřejmostí. I tato jedinečná zpráva o vzkříšení nám zevšedněla. Vždyť v dnešní době je tolik lidí, kteří o Ježíšově vítězství nad smrtí nic nevědí, nebo o něm pochybují. Šťastní jsou ovšem ti, kteří tuto zprávu přijali a uvěřili jí. Do jejich života vstoupila naděje, která se s ničím nedá srovnat. Prozařuje i těžké chvíle života - když se mi něco nedaří, když mě někdo zklame, když nejsem zcela zdrav... Vím, že i když se nějaký úsek mého života nevydaří, konečné vítězství je přece jisté!

Ludvík Kolek, z knihy „BTM“

Kristovo zmrtvýchvstání od mistra vyšebrodského kolem roku 1350

*Aleluja!
Živ buď nad smrtí
slavný vítěz!*

Zmrtvýchvstalý Kristus, který přinesl apoštolům pokoj, kéž v této neklidné době udělí svůj mír a pokoj celému světu i Vám všem a Vaším rodinám,

to Vám k letošním velikonočním svátkům přejí a vyprošují

*Fr. Dušan Hladík a
Redakční rada Hlasů národa,
Ředitelstvo „Velehradu“
Česko-amerického kulturního střediska
a Misijní rada České Misie v Chicagu*

LITURGICKÁ ČTENÍ

Květná neděle - 13.dubna 2003

EVANGELIUM - Mk 11, 1-10

Slova svatého evangelia podle Marka.

Když se blížili k Jeruzalému, k Betfage a Betánii u Olivové hory, poslal Ježíš dva ze svých učedníků napřed a řekl jim: „Jděte do té vesnice, která je před vámi, a hned, jak do ní vejdete, naleznete přivázané oslátko, na kterém ještě neseděl žádný člověk. Odvažte ho a přiveďte. A kdyby se vás někdo zeptal: 'Co to děláte?', řekněte: 'Pán ho potřebuje a hned ho sem zase pošle nazpátek.'“ Učedníci odešli a našli oslátko uvázané u dveří venku na rozcestí a odvážali ho. Někteří z těch, kteří tam stáli, se jich ptali: „Co to děláte, že to oslátko odvážete?“ Odpověděli jim tak, jak to řekl Ježíš, a oni je nechali. Přivedli oslátko k Ježíšovi, přehodili přes ně své pláště a on se na ně posadil. Mnoho lidí prostíralo na cestu pláště, jiní zase větvičky, které nařezali na polích. Ti, kdo šli před ním i za ním, volali: „Hosana! Požehnaný, který přichází ve jménu Páně! Požehnané království našeho otce Davida, které přichází! Hosana na výsostech!“

1. ČTENÍ - Iz 50, 4-7

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Pán, Hospodin, mi dal dovedný jazyk, abych uměl znaveného poučovat utěšujícím slovem. Každé ráno mi probouzí sluch, abych ho poslouchal, jak je povinnost učedníka. Pán, Hospodin, mi otevřel ucho a já se nezdráhal, necouvl nazpět. Svá záda jsem vydal těm, kteří mě bili, své líce těm, kteří rvali můj vous. Svou tvář jsem neskryl před hanou a slinou. Pán, Hospodin, mi však pomáhá, proto nejsem potupen. Proto dávám své tváři ztvrdnout v křemen a vím, že nebudu zahanben.

2. ČTENÍ - Flp 2, 6-16

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Filipánům.

Kristus Ježíš, ačkoli má božskou přirozenost, nic nelpěl na tom, že je rovný Bohu, ale sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebníka a stal se jedním z lidí. Byl jako každý jiný člověk, ponížil se a byl poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži. Proto ho také Bůh povýšil a dal mu Jméno nad každé jiné jméno, takže při Ježíšově jménu musí pokleknout každé koleno na nebi, na zemi i v podsvětí a každý jazyk musí k slávě Boha Otce vyznat: Ježíš Kristus je Pán.

EVANGELIUM - PAŠIJE

Vyprávění o Ježíšově utrpení je klíčem k pochopení celého Markova evangelia. Skrze tyto události se vyjevuje pravá Ježíšova totožnost. Jestliže už skrze jeho mocné činy a učení bylo jasné, že je Mesiášem, teprve nyní se ukazuje, jakým Mesiášem je: Mesiášem trpícím. Avšak nejen skrze události utrpení, ale také skrze slova poznáváme hlouběji identitu Ježíše z Nazareta: během procesu (14,52-65) on sám poprvé jasně prohlašuje, že je Božím Synem. Pod křížem pak zaznívá další důležité svědectví: setník rozpoznává v ukřižovaném Božího Syna (15,39). Setník tedy představuje vzor věřícího člověka. Pohled na ukřižovaného jej „nepohoršil“ a nepřivedl k pohrdání, ale k vyznání zralé a dokonalé víry.

Evangelium sv. Marka

14,1 - 15, 47 (najděte si ve svém Novém zákoně)

**Slavnost Zmrtvýchvstání Páně
20.dubna 2003**

1. ČTENÍ - Sk 10, 34a.37-43

Úryvek je součástí Petrovy řeči v domě římského setníka Kornélia, prvního obráceného pohana. Obsahem tohoto kázání je všechno, co Ježíš konal a učil. Hlavní důraz klade na to, že Ježíš je vzkříšený a živý - apoštolové s ním jedli a pili! A není jenom vítězem nad smrtí, je také soudcem živých i mrtvých. To označuje plnost moci, kterou Kristus obdržel pro dílo spásy. Jako soudce může vynést i rozsudek života nad těmi, kteří jsou nevinní díky jeho krvi. Čtení ze Skutků apoštolů.

Petr se ujal slova a promluvil: „Vy víte, co se po křtu, který hlásal Jan, udalo nejdříve v Galileji a potom po celém Judsku: Jak Bůh pomazal Duchem svatým a mocí Ježíše z Nazareta, jak on všude procházel, prokazoval dobrodiní, a protože Bůh byl s ním, uzdravoval všechny, které opanoval ďábel. A my jsme svědky všeho toho, co konal v Judsku a v Jeruzalémě. Ale pověsili ho na dřevo a zabili. Bůh jej však třetího dne vzkřísil a dal mu, aby se viditelně ukázal, ne všemu lidu, ale jen těm, které Bůh předem vyvolil za svědky, totiž nám, kteří jsme s ním jedli a pili po jeho zmrtvýchvstání. On nám přikázal, abychom hlásali lidu a se vši rozhodností dosvědčovali: To je Bohem ustanovený soudce nad živými i mrtvými. O něm vydávají svědectví všichni proroci, že skrze něho dostane odpuštění hříchů každý, kdo v něho věří.“

2. ČTENÍ - 1 Kor 5, 6b-8

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korintánům.

Bratři! Nevíte, že kousek kvasu prokvasí celé těsto? Odstraňte ten starý kvas, aby se z vás stalo nové těsto. Jste totiž jako nekvašený chléb. Vždyť náš velikonoční beránek - Kristus - je už obětován. Proto slavme svátky ne se starým kvasem, ani s kvasem, který znamená špatnost a nešlechtnost, ale s nekvašenými chleby, to je: s upřímností a životem podle pravdy.

EVANGELIUM - Jan 20, 1-10

Po objevení odvaleného hrobního kamene Marie Magdalská sděluje učedníkům jen negativní výpověď: Pán není v hrobě. Nemá ještě žádné poselství o Ježíšově vzkříšení. Petr a milovaný učedník posléze sami nacházejí pruhy plátna a roušku složenou zvlášť. To naznačuje, že nikdo neukradl Ježíšovo tělo, protože „kdyby jej někdo vzal, nepřidělal by si starost, aby sundal roušku a složil ji zvlášť.“ (sv. Jan Zlatoustý). Zanechané pruhy plátna, které omotávaly Kristovo tělo, vyjadřují, že Kristus byl osvobozen z pout smrti (Žl 18,5nn.20; Žl 116,3-6). Hrob nebyl ani prázdný, ani plný. Stal se poselstvím. Proto milovaný učedník uviděl a uvěřil, že Ježíš přemohl smrt.

Slova svatého evangelia podle Jana.

Prvního dne v týdnu přišla Marie Magdalská časně ráno ještě za tmy ke hrobu a viděla, že je kámen od hrobu odstraněn. Běžela proto k Šimonu Petrovi a k tomu druhému učedníkovi, kterého Ježíš miloval, a řekla jim: „Vzali Pána z hrobu a nevíme, kam ho položili.“ Petr a ten druhý učedník tedy vyšli a zamířili ke hrobu. Oba běželi zároveň, ale ten druhý učedník byl rychlejší než Petr a doběhl k hrobu první. Naklonil se dovnitř a viděl, že tam leží (pruhy) plátna, ale dovnitř nevešel. Pak za ním přišel i Šimon Petr, vešel do hrobky a viděl, že tam leží (pruhy) plátna. Rouška však, která byla na Ježíšově hlavě, neležela u těch (pruhů) plátna, ale složená zvlášť na jiném místě. Potom vstoupil i ten druhý učedník, který přišel k hrobu první, viděl a uvěřil. Ještě totiž nerozuměli Písmu, že Ježíš musí vstát z mrtvých.

2.neděle velikonoční - 27.dubna 2003

1. ČTENÍ - Sk 4, 32-35

Čtení ze Skutků apoštolů.

Obec věřících měla jedno srdce a jednu duši. Nikdo neřikal o ničem ze svého majetku, že je to jeho vlastní, ale měli všechno společné. Apoštolové vydávali s velkou působivostí svědectví o zmrtvýchvstání Pána Ježíše a na nich na všech spočívala velká milost. A tak nikdo u nich nežil v nouzi. Kdo měli totiž pole nebo dům, prodávali je a peníze za to stržené přinášeli a kladli apoštolům k nohám. Z toho se pak rozdělovalo každému, jak kdo potřeboval.

2. ČTENÍ - I Jan 5, 1-6

Čtení z prvního listu svatého apoštola Jana.

Milovaní! Každý, kdo věří, že Ježíš je Mesiáš, je narozen z Boha; každý, kdo miluje Boha Otce, miluje i toho, komu on dal život. Podle toho můžeme poznat, že milujeme Boží děti: když milujeme Boha a plníme jeho přikázání. Láska k Bohu záleží právě v tom, že zachováváme jeho přikázání. Jeho přikázání nejsou těžká, protože každý, kdo je narozen z Boha, vítězí nad světem. A to je vítězství, které přemohlo svět: naše víra. Kdo vítězí nad světem, ne-li ten, kdo věří, že Ježíš je Syn Boží? Ježíš Kristus je ten, který přišel skrze vodu a krev; nejen skrze vodu, ale skrze vodu a krev. A to dosvědčuje Duch, protože Duch je pravda.

EVANGELIUM - Jan 20, 19-31

Evangelijní perikopa obsahuje dvě zjevení Vzkříšeného: prvního dne v týdnu jedenácti učedníkům bez Tomáše a týden nato Tomášovi spolu s ostatními učedníky. Na Tomášovi je nápadné, že nepřijímá zvěst ostatních apoštolů a klade si podmínky pro „uvěření“. Ježíš však zná myšlenky i srdce člověka (Jan 1,48) a vychází mu vstříc právě tam, kde se nachází. Proto poskytuje Tomášovi znamení, které ho přivádí k vyznání víry (Jan 4,48) a ke klanění (Jan 5,23). Jeho slova nejsou jen uznáním Ježíšova božství (Jan 1,1), ale uzavřením smlouvy: Tomáš přijímá Ježíše jako svého Boha a Pána (Oz 2,25; I Kor 12,3).

Slova svatého evangelia podle Jana.

Navečer prvního dne v týdnu přišel Ježíš tam, kde byli učedníci. Ze strachu před židy měli dveře zavřeny. Stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Po těch slovech jim ukázal ruce a bok. Když učedníci viděli Pána, zaradovali se. Znovu jim řekl: „Pokoj vám! Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás.“ Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha svatého! Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, tomu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“ Tomáš, jeden

ze Dvanácti, zvaný Blíženec, nebyl s nimi, když Ježíš přišel. Ostatní učedníci mu říkali: „Viděli jsme Pána!“ On jim však odpověděl: „Dokud neuvidím na jeho rukou jizvy po hřebecích a nevložím svůj prst na místo hřebů a nevložím svou ruku do jeho boku, neuvěřím.“ Za týden byli jeho učedníci zase uvnitř a Tomáš s nimi. Ježíš přišel zavřenými dveřmi, stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Potom vyzval Tomáše: „Vlož sem prst a podívej se na mé ruce, vztáhni ruku a vlož ji do mého boku; a nebuď nevěřící, ale věřící.“ Tomáš mu odpověděl: „Pán můj a Bůh můj!“ Ježíš mu řekl: „Protože jsi mě uviděl, uvěřil jsi. Blahoslavení, kdo neviděli, a (přesto) uvěřili.“ Ježíš vykonal před svými učedníky ještě mnoho jiných zázraků, ale o těch v této knize není řeč. Tyto však jsem zaznamenal, abyste věřili, že Ježíš je Mesiáš, Syn Boží, a s vírou abyste měli život v jeho jménu.

3.neděle velikonoční - 4.května 2003

1. ČTENÍ - Sk 3, 13-15. 17-19

Čtení ze Skutků apoštolů.

Petr promluvil k lidu: „Bůh Abrahámův, Izákův a Jakubův, Bůh našich praotců oslavil svého služebníka Ježíše, kterého jste vy sice vydali a kterého jste se zřekli před Pilátem, ačkoliv on rozhodl, že ho propustí. Vy jste se zřekli Svatého a Spravedlivého, a vyprosili jste si milost pro vraha. Původce života jste dali zabít, ale Bůh ho vzkřísil z mrtvých, a my jsme toho svědky. Já ovšem vím, bratři, že jste to udělali z nevědomosti, a stejně tak i vaši přední muži. Bůh to však dopustil, aby se tak splnilo, co předem oznámil ústy všech proroků, že jeho Pomazaný musí trpět. Obrátte se tedy a dejte se na pokání, aby vaše hříchy byly zahlazeny.“

2. ČTENÍ - I Jan 2, 1-5a

Čtení z prvního listu svatého apoštola Jana.

Moje milé děti! Toto vám píšu, abyste nehřešili. Zhřeš-li však někdo, máme přímluvcu u Otce: Ježíše Krista spravedlivého. On je smírnou obětí za naše hříchy, a nejen za naše, ale i za hříchy celého světa. Podle toho víme, že jsme ho poznali, když zachováme jeho přikázání. Kdo tvrdí: „Znám ho“, ale jeho přikázání nezachovává, je lhář a není v něm pravda. Kdo však jeho slovo zachovává, v tom je Boží láska opravdu přivedena k dokonalosti.

EVANGELIUM - Lk 24, 35-48

Setkání Ježíše s učedníky iniciuje samotný Kristus. Sám se dostaví mezi ně. Významná je reakce učedníků. Ježíšovo zmrtvýchvstání je tajemství spásy, které převyšuje zkušenost a může se prožívat jen prostřednictvím hlásání víry. Proto učedníci z počátku nejsou schopni poznat Krista. Vyprávění je však také výzvou objevit v dějinách stopy této události. Ne nadarmo ji ličí silně realisticky (hledět, dotýkat se, jíst rybu, ruce, nohy ...). Vtělený Boží Syn je dosud přítomen v našich dějinách, není to „přízrak“ oddělený od jeho lidství. Po dvou úsecích (iniciativa, poznání) následuje základní údaj, poslání církve. Ta má svůj zdroj ve zmrtvýchvstalem Kristu a v Písmu, jejím obsahem je kázání, aby se hříšníci obrátili, a tak jim mohly být odpuštěny hříchy, jak činil sám Ježíš, a jejím obzorem je celé lidstvo. Ježíš posílá učedníky ke „všem národům“.

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Dva učedníci vypravovali, co se jim přihodilo na cestě a jak Ježíše poznali při lámání chleba. Když o tom mluvili, stál on sám uprostřed nich a řekl jim: „Pokoj vám!“ Zděsili se a ve strachu se domnívali, že vidí ducha. Řekl jim: „Proč jste rozrušení a proč vám v mysli vyvstávají pochybnosti? Podívejte se na mé ruce a na mé nohy: vždyť jsem to já sám! Dotkněte se mě a přesvědčte se: duch přece nemá maso a kosti, jak to vidíte na mně.“ A po těch slovech jim ukázal ruce a nohy. Pro samou radost však tomu pořád ještě nemohli věřit a jen se divili. Proto se jich zeptal: „Máte tady něco k jídlu?“ Podali mu kus pečené ryby. Vzal si a před nimi pojedl. Dále jim řekl: „To je smysl mých slov, která jsem k vám mluvil, když jsem ještě byl s vámi: že se musí naplnit všechno, co je o mně psáno v Mojžíšově Zákoně, v Prorocích i v Žalmech.“ Tehdy jim otevřel mysl, aby rozuměli Písmu. Řekl jim: „Tak je psáno: Kristus bude trpět a třetího dne vstane z mrtvých a v jeho jménu bude hlášáno pokání, aby všem národům, počínajíc od Jeruzaléma, byly odpuštěny hříchy. Vy jste toho svědky. Hle -já vám pošlu toho, koho slíbil můj Otec. Vy tedy zůstaňte ve městě, dokud nebudete vyzbrojeni mocí z výsosti.“

ZPRÁVY Z VLASTI

Carolina od 1. do 31. března 2003

Politické události

Václav Klaus složil slib a stal se tak českým prezidentem

Václav Klaus, nový český prezident, se týden po svém zvolení v pátek 7. března ujal svého úřadu. Na společné schůzi Poslanecké sněmovny a Senátu ve Vladislavském sále Pražského hradu, za účasti vlády a několika stovek čestných hostů, složil ústavou předepsaný slib a zahájil tak své pětileté funkční období. Ještě před inaugurací prezident za doprovodu manželky Livie položil kytici u sochy prvního čs. prezidenta T. G. Masaryka na Hradčanském náměstí. Úderem 14. hodiny naplněný Vladislavský sál utichl a v okamžiku, kdy vstoupil bývalý prezident Václav Havel s chotí Dagmar, lidé v sále povstali. Manžele Havlovy, pro něž bylo připraveno místo v první řadě, následoval po chvíli Václav Klaus a hned za ním předsedové obou komor parlamentu, Petr Pithart a Lubomír Zaorálek. Ten zahájil společnou schůzi parlamentu a vyzval Klause ke složení slibu. "Slibuji věrnost České republice. Slibuji, že budu zachovávat její ústavu a zákony. Slibuji na svou čest, že svůj úřad budu zastávat v zájmu všeho lidu a podle svého nejlepšího vědomí a svědomí," s rukou napřaženou nad originálem české ústavy pronesl nový prezident a svůj slib stvrdil podpisem. Až napodruhé, protože připravené pero nepsalo a musel použít vlastní. Po státní hymně, během níž vojenské baterie na

Petřině odpálily jednadvacet dělových salv, pronesl prezident Klaus krátký projev, ve kterém poděkoval parlamentu za důvěru a občanům za podporu. "Veřejně se přihlašuji ke každému slovu, které jsem před vámi pronesl," ujistil přítomné Klaus. Prohlásil, že chce být prezidentem aktivním, nikoli aktivistickým a že chce přispět k větší důvěře občanů v demokratické instituce. Zároveň podotkl, že nehodlá stát stranou politického života. "Ambice být hybatelem politické scény však nemám. Chci být uvážlivým svorníkem na vrcholu pyramidy našeho ústavního systému, nikoli jeho neuralgickým bodem," řekl Klaus. Podle jeho slov mu jde především o reprezentování zájmů ČR v zahraničí, o posilování dobrých vztahů zejména s našimi sousedy. Další prioritu vidí v procesu integrace republiky do EU, resp. v obhajobě českých zájmů uvnitř tohoto seskupení. Podle Klause musí být prezident loajální především ke své vlastní zemi. Jako hlava státu chce také přispět ke zlepšení nálady ve společnosti. "Prezident musí dodávat sebevědomí, optimismus a naději v lepší příští, i když se tolik nedaří," prohlásil doslova Klaus. Nezapomněl ani na svého předchůdce, Václava Havla, kterého hned v úvodu své řeči pozdravil slovy: "Pane prezidente Václave Havle. Říkám záměrně pane prezidente, protože si myslím, že to tak lidé budou říkat vždy a měli by." K Havlovi se vrátil ještě později. "Navážme na

vše pozitivní, co v nás bylo vykonáno. Já sám mám za úkol navázat na vše dobré, co vykonal můj předchůdce," pronesl na závěr Klaus a stiskl si s bývalým prezidentem a jeho ženou Dagmar ruku. Za zvuku prezidentských fanfár se přítomní hosté odebrali do Španělského sálu, kam je prezident pozval na číši vína. Klausův program pokračoval v půl čtvrté vojenskou přehlídkou na třetím hradním nádvoří, kde se shromáždilo několik stovek lidí. Ne všichni, kteří přišli, chtěli nového prezidenta vítat. Přišli i ti, kteří s Klausem na Hradě nesouhlasí. Mezi oběma skupinami došlo k ostrým slovním potyčkám. Transparentem ve tvaru tenisové rakety s nápisem "Nebát se a nakrást. Lež zvítězí" vyjadřoval svůj protest 63 letý muž. Pokojnou atmosféru se snažil narušit také další muž, který zdvihl nad hlavu nápis "Občane Klausí, nejsi mým prezidentem." Klausovi příznivci mu však transparent zničili. Poté, co nový prezident v doprovodu ministra obrany Jaroslava Tvrdíka zhlédl vojenskou přehlídku, neformálně pohovořil se shromážděnými občany přímo na nádvoří Pražského hradu, čímž se odlišil od Václava Havla, který po svém zvolení promlouval k lidem z balkonu. Klaus vyzval občany shromážděné za zábranami, aby přišli blíž. K nelibosti Klausovy ochranky lidé okamžitě obklopili stupínek na nádvoří, na němž nový prezident stál. "Spoléhám na vás," řekl lidem Klaus a přijal květiny od malého děvčátka. "Já věřím, že jak já, tak i můj muž zůstaneme takoví, jací jsme," pozdravila přítomné občany také Klausova manželka a nová "první dáma" Livia. K

občanům promluvil prezident ještě jednou, na lidové veselici na Hradčanském náměstí, kterou připravil pražský magistrát. Na pódiu s heslem "Praha pro prezidenta, prezident pro celou vlast" přivítal a symbolicky chlebem nového prezidenta pohostil primátor Prahy Pavel Bém (ODS). "Jsem si vědom, že ne všichni z mého zvolení jásají. Budu se snažit, aby těch, co jásají, bylo za pět let více než dnes," řekl tady občanům Václav Klaus.

Mladý muž se upálil

na Václavském náměstí

Václavské náměstí se stalo ve čtvrtek ráno 6. března svědkem upálení osmnáctiletého muže. Student střední průmyslové školy z Humpolce Zdeněk Adamec se na rampě před Muzeem polil benzínem a zapálil. "Hořící postavy, která seskočila z rampy na chodník ke kašně, si všiml kolemjdoucí policista v civilu a s kolegou ve službě se jim muze podařilo uhasit bundami," citovaly náměstka pražského policejního ředitele Zdeňka Janíčka Lidové noviny. Ačkoli záchranná služba dorazila během pár minut, mladíka se zachránit nepodařilo. Podle ředitele záchranky Zdeňka Schwarze jsou tak rozsáhlé popáleniny druhého a třetího stupně neslučitelné se životem. Adamec zemřel 40 minut po svém činu. Policie vyloučila cizí zavinění. V dopisu s názvem Pochodeň 2003 Adamec napsal, že ho k protestnímu upálení vede nespokojenost se zlem, které je tolerováno po celém světě. Svým činem chtěl navázat na Jana Palacha, který se před 34 lety upálil na protest proti sovětské okupaci. V dopise se Adamec zmiňuje také o svých osobních problémech.

Kromě jiného ho policie obvinila z podněcování útoku na veřejná zařízení, protože na jeho internetových stránkách si vyměňovali zkušenosti tzv. darkeři, kteří vnikají do transformátorů vysokého napětí, aby úmyslným zkratem přerušili dodávky elektřiny. O upálení se v úterý 11.března pokusil duševně nemocný jedenadvacetiletý Václav Barták z Poličky na Svitavsku. Jeho stav je velmi vážný. Motiv zůstává zatím nejasný, protože žádný dopis na rozloučenou nezanechal. Svitavský policejní mluvčí Stanislav Dobeš ale nevyloučil, že se muž inspiroval z novinových článků o upálení Zdeňka Adamce.

19 mrtvých při tragické havárii autobusu

V sobotu 8.března večer se u obce Nažidla na Českokrumlovsku zřítil ze sedmimetrového svahu dvoupatrový autobus s českými turisty, kteří se vraceli z lyžování v rakouských Alpách. Ze třiapadesáti cestujících přišlo na místě o život 17 osob, dva cestující zemřeli po převozu do nemocnice. Dalších 34 zraněných lidí hospitalizovali záchranáři ve třech jihočeských nemocnicích. Většina turistů pochází z Karlových Varů a okolí. Mezi oběťmi jsou především ti, kteří seděli ve druhém patře autobusu, jehož střecha byla při pádu zcela zdemolovaná. Je to nejtragičtější dopravní nehoda v Česku za posledních třicet let. Viníkem nehody je podle policejního vyšetřování osmačtyřicetiletý řidič. Soudní znalec již ohledal vrak autobusu a vyloučil, že by příčinou havárie byla technická závada. Řidiče obvinila policie z trestného činu obecného ohrožení. Jihočeský hejtman Jan Zahradil,

který přijel na místo nešťastí dvě hodiny po nehodě, pochválil záchranáře, kteří podle něj dokázali přijet v rekordním čase a zachránili život mnohým zraněným.

Vláda jednala o Iráku

Vláda České republiky na svém pravidelném zasedání 19.března přijala prohlášení k situaci kolem Iráku. Práví se v něm, že vláda "vždy upřednostňuje mírové řešení mezinárodních konfliktů a použití síly považuje za krajní možnost. Vláda ČR chápe koaliční operaci jako poslední prostředek vedoucí k naplnění příslušných rezolucí Rady bezpečnosti OSN, avšak lituje, že se nepodařilo pro tento krok získat nový mandát OSN." Prohlášení deklaruje ochotu zapojit českou protichemickou jednotku do záchranných a humanitárních akcí a připravenost "poskytnout Iráku humanitární pomoc a podílet se na následné obnově v zájmu zlepšení životních a ekonomických podmínek iráckého lidu a s cílem obnovit bezpečnost a stabilitu regionu." Po zahájení spojeneckého útoku na Irák se 20.března v 9.00 sešla Bezpečnostní rada států, která vyhlásila první stupeň pohotovosti. Zvýšenou policejní ochranu dostanou například zdroje pitné vody, důležité dopravní a energetické uzly, jakož i další objekty strategického významu zejména v Praze a středních Čechách. Nyní mají Češi v Kuvajtu 400 příslušníků protichemického praporu společného se Slováky.

Ze Slovenska

První zahraniční cesta prezidenta Václava Klause vedla na Slovensko

Nedávno zvolený český prezident Václav Klaus se v

úterý 18.března vydal na svou první zahraniční cestu. Jejím cílem byla Bratislava, kde se Klaus setkal se slovenským premiérem Mikulášem Dzurindou a s prezidentem Rudolfem Schusterem. Klaus prohlásil, že ani na vteřinu nezapochyboval o tom, že jeho první zahraniční cesta povede právě do hlavního města českého východního souseda. Bratislavu tak navštívil ani ne dva měsíce po poslední prezidentské návštěvě Václava Havla. Nejdůležitějšími body na programu jednání Klause se Schusterem bylo přijetí Slovenska do NATO, které Česko bezpodmínečně podporuje, blížící se referendum o vstupu obou zemí do Evropské unie, irácká krize, a také sílící příliv rómských rodin, které v důsledku sociální reformy na Slovensku utíkají do České republiky. Návštěva však nebyla pouze formální. Václav Klaus stihl kromě symbolického zasazení kaštanu na zahradě prezidentského paláce v Bratislavě také krátkou procházku po městě a výměnu četných darů. Spolu s manželkou Livií předal svému slovenskému protějšku kopii českých korunovačních klenotů, sám si odvezl Schusterovo pozvání na jarní "lyžovačku" a raketu, kterou mu jako známému milovníkovi bílého sportu poslal tenista Miloš Mečíř. Jedinou drobnou skvrnou, která na první zahraniční cestě českého prezidenta utkvěla, bylo neplánované setkání s českými krajany při procházce pod Bratislavským hradem. Jedna z náhodných kolemjdoucích totiž Klausovi vyčetla, že si na setkání s Čechy žijícími na Slovensku nevyhradil alespoň chvíli. Prezident přiznal, že o takové možnosti uvažoval, čas mu ale

skutečně nezbyl. Jeho návštěva Slovenska trvala jen několik hodin.

SOP se sloučila se stranou Smer

Po pěti letech ukončila 1.března činnost Strana občanského porozumění (SOP), mezi jejímiž zakladateli byl i současný prezident Rudolf Schuster. SOP tímto rozhodnutím překvapila další mimoparlamentní strany, které s ní počítaly při integraci slovenské levice. Podle bývalého předsedy SOP Pavola Hamzika ale nemělo smysl pokoušet se udržet stranu, která by bojovala o pár procent preferenci. Kongres SOP doporučil svým členům, aby se přeregistrovali do strany Smer. Zánik SOP přišel ve chvíli vrcholících příprav levicových stran na vznik nové sociálně demokratické strany na Slovensku. Již koncem dubna a začátkem května proběhnou sjezdy stran, které by se na jejím vzniku měly podílet. Samotná strana by měla vzniknout nejpozději v říjnu. "Zdá se, že SOP ztratila odvahu nabídnout svůj potenciál pro budování sociálně demokratické levice na Slovensku," shrnul líder Slovenské demokratické aliance Milan Ftáčnik.

Bývalý místopředseda HZDS Tkáč založil novou politickou stranu

Vojtěch Tkáč a další členové jeho platformy, kteří nedávno opustili Mečiarovo Hnutí za demokratické Slovensko, založili novou stranu a na konferenci ve Zvolenu 15.března ji nazvali Ludová unia (LU). Konference se zúčastnili členové Klubu nezávislých poslanců, krajští koordinátoři a další přívrženci strany, kteří se dohodli, že kongres LU se bude konat 3.května. Na post předsedy

strany aspiruje Tkáč, který však bude mít alespoň jednoho protikandidáta. Mluvčím nové strany se stala bývalá poslankyně Olga Keltošová. Nová politická strana by se měla orientovat na evropské konzervativní a lidové strany. "Chceme silné podnikatelské prostředí a novou sociální architekturu," řekl Tkáč podle deníku SME a sám stranu zařadil do politického středu. Při přípravě politického programu bude vycházet z dokumentu Evropské lidové strany a Evropské demokratické unie, čímž se chce silněji prosadit v mezinárodních institucích, což se dosud HZDS příliš nedařilo. Vojtěch Tkáč je předsdou klubu nezávislých poslanců, který založil s dalšími deseti bývalými členy HZDS, a jehož vznik schválil slovenský parlament velkou většinou již v únoru. Zároveň zůstává i představitelem Evropské demokratické skupiny v parlamentním shromáždění Rady Evropy. Tkáč odešel z HZDS kvůli nesouhlasu s politikou jejího předsedy Vladimíra Mečiara.

Ekonomika

Plzeňská banka je před krachem, nemá na zaplacení soudních výloh

Tri týdny po krachu Union banky nastaly problémy dalšímu peněžnímu ústavu. Plzeňská banka v úterý 11. března uzavřela svou jedinou pobočku. Podle rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové má banka zaplatit dvě miliardy korun investiční firmě Akro. Ta nyní vymáhá pohledávky ČS fondů, z nichž v roce 1997 zmizelo přes účty Plzeňské banky 1,3 miliardy korun. Finanční ústav má zhruba tisíc klientů, její vlastní kapitál lehce přesahuje mi-

liardu korun a zaplacení pohledávek by ji existenčně ohrozilo. Česká národní banka zatím neuvažuje o odebrání licence. Vlastníkem Plzeňské banky je pražská Agrobanka, která zkrachovala už dříve a je v likvidaci. Předtím peněžní ústav v Plzni ovládala finanční skupina Motoinvest. Ta používala banku jako správce investičních aktivit, mezi které patřily i ČS fondy. Po změně majitelu fondů v roce 1997 nakoupilo nové vedení bezcenné akcie drůbežářské firmy. Veškerý majetek se tak z fondů přes Drůbežárny Příšovice dostal do ciziny. Transakci měla banka podle výroku soudu zabránit, což neučinila. Spor se táhl pět let a nyní by banka měla za svoje údajné pochybení platit. Plzeňský finanční ústav se chce proti rozsudku odvolat.

Sociální dávky zpětně už jen za tři měsíce!

5. března schválili poslanci vládní návrh, který má ztížit zneužívání sociálních dávek. Pokud návrh schválí také Senát, nebude už možné žádat o zpětné vyplacení sociálních dávek za dobu delší než tři měsíce. Doposud se dávky na děti, rodičovský příspěvek či příspěvek na bydlení mohou zpětně vyplácet i po dvanácti měsících. Hlavním podnětem pro přijetí zákona byli žadatelé o azyl ve Velké Británii, kteří si po svém návratu do České republiky nárokovali ušlé sociální dávky. Uchazeči o britské občanství přitom podporu dostávali i v Británii. Čerpání dvojí podpory bylo nelegální, stát s tím však neuměl nic udělat. "Pětičlenná rodina získá za měsíc v Anglii v přepočtu zhruba pětadvacet tisíc korun. Po návratu může dostat zpětně až patnáct tisíc na českých dárkách," citovaly Hospodářské

noviny ministra práce a sociálních věcí Zdeňka Skromacha (ČSSD). Stinová ministryně práce a sociálních věcí ODS Alena Páralová prosadila změnu, podle které se o porodné a pohřebné bude moci žádat nadále zpětně jeden rok. "Maminka po porodu si nemusela stihnout ze zdravotních důvodů požádat o dávku. Stejně tak je to u pozůstalého, kterému zemře nejbližší člověk," citovaly Páralovou Hospodářské noviny. Na 10. schůzi Sněmovny poslanci zamítli další sociální zákon, jenž měl více motivovat k práci nezaměstnané. Kabinet plánoval, že při výpočtu sociálních dávek by se bralo v úvahu jen 70 procent žadatelova výdělku, nikoli tedy 100 procent jako nyní. Když se poslancům ODS podařilo prosadit do návrhu zákona pozměňovací návrhy, které byly pro vládu nepřijatelné, v závěrečném hlasování jej zamítli i poslanci ČSSD.

Průměrná mzda v roce 2002 byla o tisíc korun vyšší

Plat průměrného obyvatele v ČR se v loňském roce zvýšil o 7,3% a činil 15707 korun. Vyplývá to z údajů, které zveřejnil Český statistický úřad. Vzhledem k extrémně nízké inflaci realná mzda vzrostla o 5,4%, což je nejvýraznější posun za poslední tři roky. Nejvíce přidáno dostali zaměstnanci ve státních službách. "Březnové zvýšení mzdových tarifů ve státní sféře zastavilo prohlubování propasti mezi mzdami v podnikatelské a nepodnikatelské sféře," řekla internetovému deníku iHNed Helena Horská z České spořitelny. V porovnání se soukromým sektorem však mají státní zaměstnanci stále méně peněz. Učitelé přinesou domů jen o necelé dva tisíce více než zemědělci. Ti

přitom mají podle statistiků nejnižší platy ze všech. Tradičně nejvyšší mzdy mají lidé pracující v bankách, pojišťovnách a zahraničních firmách. O tom, zda je navyšování platů v současné době pro českou ekonomiku přínosem, pochybuje ekonom David Marek z Patria Online. "Nevím, zda si takový růst mezd můžeme dovolit," varuje na stránkách iHNed. Firmy podle něj totiž nemají dostatek peněz na výplaty, protože produktivita práce roste mnohem pomaleji. Shoduje se tak s ostatními ekonomy, kteří tvrdí, že vysoké mzdy vedou firmy k propouštění. Podle analytiků by celkový růst mezd nadále neměl pokračovat ve stejném tempu jako v roce 2002. Letošní průměrná hrubá mzda se tak bude pravděpodobně pohybovat kolem 16600 korun a o rok později kolem 17700 Kč. Reálný nárůst by tedy měl oproti loňským 5,4% klesnout nejdříve na 4,3% a následně na 3,5%. Zároveň však analytici předpokládají růst produktivity práce. Ve srovnání se zeměmi, které žádají o vstup do EU brali loni Češi méně než Slováci či Poláci, v porovnání se Slováký nebo Maďary na tom ale byli lépe.

Kurzovní lístek

České Národní Banky 4. 3. 2003 (střed)

EUR, 1	31.945
Kanada, 1	19.914
Slovensko, 100	77.386
USA, 1	29.317

Kultura

31. března skončila první část projektu Český a slovenský exil 20. století

První etapu projektu Český a slovenský exil 20. století, dosud nejrozsáhlejšího pokusu zpracovat téma emigrace, v Brně uspořádala Společnost

pro kulturu a dialog K2001 pod záštitou prezidenta České republiky Václava Havla a prezidenta Slovenské republiky Rudolfa Schustera. Hlavní náplní byly čtyři paralelní expozice v brněnských výstavních prostorách. Největší byl Český exil v letech 1900 – 1959. V Domě umění. V Paláci šlechtičen byly k vidění materiály o slovenské emigraci stejného období a o ruských a ukrajinských imigrantech. Soukromá korespondence byla pilířem expozice Doteky pošty a exilu v Mramorových sálcech Moravského zemského muzea a konečně v Moravské zemské knihovně byly k vidění fotografie Pavla Hrocha z cyklu Zapomenutí Češi. Projekt si klade za cíl seznámit veřejnost, a zejména pak mladou generaci, s někdy až tabuizovanou součástí naší historie. S pomocí výstav, přednášek, dokumentárních filmů i rozhlasových pořadů chce otevřít diskusi na toto téma. Druhá etapa věnující se exilu od konce 50. let do současnosti by se měla konat na přelomu let 2005 a 2006, v roce 2008 by pak měla práce na výstavách vést k založení Muzea exilu se stálou expozicí v Brně. Výstava, která začala v Brně, by postupně měla putovat do dalších velkých měst České a Slovenské republiky. Společnost K2001 vyzývá další exulanty, instituce, archívy, muzea, odborníky i soukromé osoby, které mohou přispět informacemi, materiály či svými zážitky ke spolupráci na tomto projektu. E-mail: k2001@k2001.cz, adresa: www.k2001.cz.

České lvy ovládl Rok d'ábla

Fiktivní dokument Petra Zelenky, hudební snímek Rok d'ábla, se stal podle očekávání nejlepším filmem roku 2002. Ze slavnostního udílení

v pražské Lucerně si Rok d'ábla odnesl celkem šest lvů, vedle ceny za nejlepší film i sošku za režii, střih, zvuk, divácky nejúspěšnější snímek a také hudbu, kterou nahrála skupina Čechomor. "Nebyla konkurence", okomentoval Zelenka krátce svůj triumf pro MF Dnes. Dvě křišťálové podobizny lva, kterými už deset let oceňuje Česká filmová a televizní akademie nejlepší celovečerní snímky roku, získala komedie Výlet režisérky Alice Nellis. Ta si odnesla trofej za nejlepší scénář, Iva Janžurová se pak díky Výletu stala už podruhé nejlepší herečkou v hlavní roli. Jen jedinou nominaci ze sedmi proměnili ve vítězství Smradí Zdeňka Tyce, a to zásluhou Ivana Trojana, jenž jako první ovládl obě herecké kategorie. Českého lva za výkon v hlavní roli získal právě za Smrady, druhou cenu si odnesl za vedlejší roli ve filmu Musím tě svést. Romantická Andělská tvář byla oceněna za kameru Jaroslava Brabce a kostýmy Josefa Jelínka, po jedné sošce získalo drama Děvčátko a animované Fimfárum Jana Wericha. Cenu za umělecký přínos českému filmu dostal slovenský režisér Juraj Jakubisko.

Sport

Martin Koukal mistrem světa v běhu na 50 km volnou technikou

Mistrovství světa v klasickém lyžování ve Val di Fiemme zažilo na závěr skutečný šok. Žádný favorit nestačil v nejobtížnějším závodě - běhu na 50 km volnou technikou - na českého běžce Martina Koukala, jehož zásluhou putuje zlatá medaile do Žďáru nad Sázavou. Koukal se stal prvním mistrem světa v klasickém lyžování v dějinách

České republiky. Běžec si báječně načasoval formu na šampionát. Ve skiatlonu doběhl šestý, se štafetou obsadil sedmé místo a ve sprintu byl pátý. Překvapil už samotnou účastí v maratonu, jeho doménou jsou spíše sprinty a 50 km dosud běžel jen třikrát. Navíc šlo o čtvrtý závod během šesti dní. Obavy z únavy potvrdil i Koukalův vstup do závodu. Rozjel se pomaleji, na dvanáctém kilometru byl trináctý. Deset kilometrů před cílem se dostal na vedoucí pozici a svůj náskok stále zvyšoval. Časomíra ukazovala jednu hodinu, 54 minut a 25 sekund, když Koukal proběhl cílem. Druhý Švéd Sodergren na něj ztratil 15 sekund. Koukalovým vítězstvím navázala Česká republika na úspěšnou tradici bývalého Československa, které v severském lyžování získalo celkem 8 titulů mistrů světa. Jediným vítězem běhu na 50 km byl dosud František Donth, mistr světa z Jánských Lázní roku 1925.

Kateřina Holubcová

mistryní světa v biatlonu

Po bronzové medaili, kterou získala v sobotu 22. března ze sprinterského závodu vystoupila Kateřina Holubcová v úterý 25. března na stupínek nejvyšší. Ve vytrvalostním závodě na 15 kilometrů na mistrovství světa v ruském Chanty Mansijsku nenašla česká závodnice přemožitelku a stala se tak první Češkou, která získala světový titul z individuálního závodu v biatlonu. K dosažení historického úspěchu stačilo Holubcové zajet dvacátý nejlepší čas a bezchybně střilet. Na start přitom česká závodnice nenastoupila zcela zdravotně v pořádku, sužovala ji bolest v krku a oteklé mandle. Celý závod myslela hlavně na to,

že nesmí minout. Když s čistým kontem opouštěla poslední střelnici, vedla o 13,7 sekundy před druhou Běloruskou Olenou Zubrilovovou. 600 metrů před cílem však na loňskou mistryni světa ztrácela 2 vteřiny. K titulu pomohlo české biatlonistce štěstí. Zubrilovová pár metrů před cílem upadla a přenechala tak zlato Holubcové. Česká výprava tak získala již třetí medaili na tomto šampionátu. Ve sprinterském závodě totiž získal ještě bronz Zdeněk Vítek.

Český olympijský výbor rozdal ceny fair play

Hlavní ceny Českého klubu fair play při COV letos získali řidič kamionu Karel Loprais, pilot bezmotorového letadla Stanislav Kubiček a bývalý atlet Václav Cevona. Zatímco Loprais s Kubičkem byli oceněni za mimořádný čin v duchu čestného zápolení, 80 letý Cevona získal cenu jako projev uznání své celoživotní činnosti a šíření ideálů fair play. "Vyznamenání považují své činy za normální. Pro nás normální nejsou, jinak by nebyly ohodnoceny," řekl deníku Sport předseda Českého olympijského výboru Milan Jirásek. Kubiček si cenu odnesl za pomoc soupeři, který uvízl v havarovaném kluzáku. Loprais zase při Rallye Dakar nezistně zastavil, aby vyprostil zapadlý kamion svého rivala a ztratil tím cenné minuty na vedoucího závodníka. Čestnými diplomy byli oceněni tenista Jiří Novák a vodní slalomář Tomáš Indruch, kteří bez ohledu na konečný výsledek opravili výroky rozhodčích ve svůj neprospěch, či trenér cyklistů Svat. Henke, jenž při dopravní nehodě vyprošťoval z havarovaného mikrobuse své svěřence.

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Nová papežská encyklika

Svatý otec Jan Pavel II. Přípravuje novou encykliku, která bude pojednávat o Eucharistii. Bude zveřejněna 17.dubna 2003 na Zelený čtvrtek, kdy Církev oslavuje ustanovení této svátosti Pánem Ježíšem. Je to čtrnáctá papežova encyklika a má rozsah 67 stran. Encykliku bude následovat na podzim „Nota doctrinae“ (naukové vysvětlení) Kongregace nauky a víry zaměřená na zastavení zneužívání Eucharistie. Vatikánské zdroje též uvádějí, že Svátý otec nemá v úmyslu svátal příští rok biskupy z celého světa k diskusi o Eucharistii, jak o tom proběhly zprávy v médiích.

V současné době Svátý otec často mluví o Eucharistii. Ve své lednové promluvě k brazilským biskupům nazval eucharistii „nejvyšším duchovním dobrem Církve“ a řekl, že její „duchovní síla“ musí plně ovlivnit církevní evangelizaci, katechezi a dobročinnou práci. A pak dodal: „Ale abychom dali eucharistické oběti její plnou účinnost, musí být vždy celebrována (sloužena) důstojně a opravdově jako tajemství podle víry a předpisů Církve.“

Ke shromáždění představitelů katolických laiků prohlásil: „Aby katolíci mohli opravdově prožívat víru v dnešní moderní době, musí ji zakotvit v Eucharistii.“ Svou poslední encykliku „Fides et ratio“ (Věra a rozum) vydal Svátý otec v roce 1998.

Podle Osservatore Romano

Stanovisko Svatého stolce k vypuknutí války v Iráku

Svatý stolec vyjádřil hlubokou bolest nad posledním vývojem událostí v Iráku. Pomoc místnímu obyvatelstvu je nyní prioritou katolických institucí na území Iráku i apoštolské nunciatury, která zůstává stále otevřena v Bagdádu. V souvislosti s vypuknutím ozbrojeného konfliktu v Iráku vydal 20.března ředitel Tiskového střediska Svatého stolce Joaquín Navarro-Valls toto prohlášení:

„Svatý stolec se s hlubokou bolestí dozvěděl o posledním vývoji událostí v Iráku. Na jedné straně litujeme toho, že

irácká vláda nepřijala rezoluce OSN, ani výzvy samotného papeže k odzbrojení země. Na druhé straně je odsouzením, že cesta vyjednávání na základě mezinárodního práva o mírovém řešení iráckého dramatu byla přerušena. Za těchto okolností jsou pro nás satisfakcí informace o tom, že všechny katolické instituce v Iráku pokračují ve své pomoci místnímu obyvatelstvu. Apoštolská nunciatura v Bagdádu vedená arcibiskupem Fernandem Filonim zůstane po celou dobu otevřena, abychom tak přispěli k tomuto dílu solidarity.“

Papež se modlil za mír a všechny oběti války

Jan Pavel II. vyjádřil solidaritu všem, kdo trpí v důsledku zahájení vojenských operací v Iráku a odsoudil použití násilí jako způsobu řešení problémů. V sobotu 22.března odsoudil papež ve svém prvním veřejném vystoupení od zahájení vojenských operací v Iráku použití síly jako nástroje pro řešení problémů mezi lidmi. „Jestliže válka v Iráku v těchto dnech ohrožuje osud lidstva, je ještě naléhavěji třeba rozhodně prohlásit, že mír je cestou k budování spravedlivější a solidárnější společnosti. Násilí a zbraně nikdy nemohou vyřešit problémy mezi lidmi,“ prohlásil v sobotu Jan Pavel II. při setkání se zaměstnanci italské televizní stanice Telepace. Během nedělní slavnostní mše na náměstí sv. Petra ve Vatikánu Svátý otec apeloval na všechny přítomné, aby se v těchto dnech modlili především za dar míru. Všichni, kteří se stali oběťmi války, i jejich trpící příbuzní jsou podle slov papeže zahrnuti do přímly Panny Marie. Svátý otec ujistil všechny postižené válečným konfliktem svou duchovní blízkostí.

Irácká charita žádá o pomoc pro 260 tisíc válečných uprchlíků

Celkem 254 pracovníků Charity v Iráku usiluje o minimalizaci humanitárních důsledků válečného konfliktu. Prioritní skupinou pomoci jsou děti do 5 let věku a těhotné a kojící ženy. Irácká Charita žádá o pomoc pro 260 tisíc lidí

postižených válečným konfliktem. Podle charitních zdrojů bylo doposud válek postiženo 43 tisíc rodin, z nichž zhruba 10% nutně potřebuje neodkladnou pomoc. Finanční prostředky pro tuto pomoc plynou jak ze zdrojů irácké Charity, tak i od charitních organizací v zahraničí. Během následujících tří měsíců Charita plánuje distribuci základních potravin, tisíců prostředků a zásob pitné vody. Humanitární pomoc obsahuje i lékařské ošetření a provádění nezbytných sanačních prací. V týmu 254 pracovníků irácké Charity pracují lékaři, sestry a zdravotníci, vodní inženýři, specialisté na výživu a sociální pracovníci. Svou pomoc poskytují ve 14 charitních centrech a v současnosti také v dalších 87 křesťanských chrámech, které byly přeměněny na úkryty pro civilisty. Prioritou zůstává pomoc dětem do 5 let věku a kojícím matkám a těhotným ženám. Předpokládá se nutná pomoc pro 2.400 dětí a 1.500 žen.

Sestry Matky Terezy na cestě do Bagdádu

Dvě sestry Matky Terezy mají namířeno do Bagdádu. Tyto sestry - původem Irky - se měly podle údajů centra kongregace v New Delhi vydat na cestu z Ammánu v Jordánsku do Bagdádu. Chtějí tam pracovat v sirotčinci, který vedou Misionářky lásky (= sestry Matky Terezy), sdělila 1.dubna tisková mluvčí kongregace. Představená kongregace sestra Nirmala je i přes válečné události v pravidelném kontaktu se svými čtyřmi spolusestrami v sirotčinci v iráckém hlavním městě, kde je nyní ošetřováno 24 postižených dětí do dvou let věku.

V Kolumbii se opět stal obětí násilného činu katolický kněz.

Podle sdělení církevních kruhů zabili neznámí pachatelé faráře Nelsona Gomeze Bajerana na jeho faře. 51 letý kolumbijský duchovní působil jako farář v Santuario de la Medalla Milagrosa (diecéze Armenia). Pozadí násilného činu je předmětem policejního vyšetřování.

Podle zpráv ČBK

Z vůle Nejvyššího byla povolána na věčnost abatyše kláštera Porta coeli S. M. Annuntiata Anna Bielková O. Cist. *Cisterciácké opatství v Předklášteří truchlí s nadějí*

vzdělání a přesvědčená o svém řeholním povolání odešla 14 letá na Moravu do předklásterského monastýru. Na Moravě mohla navštěvovat gymnasium a věnovat se jazykovým studiím, pro které měla mimořádné předpoklady. Kromě rodné lužické srbštiny a němčiny ovládala latinu, angličtinu, francouzštinu a samozřejmě i češtinu. Po složení předepsaných zkoušek získala aprobaci k učitelské službě na veřejných školách.

27.května 1933 byla „končně“ (jak sama říkala) oblečena v řeholní roucho a s Kristem i cisterciáckým řádem v Porta coeli byla sjednocena prvními sliby 28.května 1934.

Brzy byla ustanovena jako učitelka řeči v klášterní rodinné škole. Své učitelské poslání vykonávala velmi ráda a také velice důkladně a zodpovědně. Je stále ještě mnoho žen a matek, které z dívčích let na svou učitelku, S. M. Annuntyatu, vzpomínají.

Podzimní den roku 1950, kdy komunistická totalita likvidovala také ženské řády, se stal pro ni dnem velkopátečním. Nejen že se musela vzdát své milované učitelské služby, ale byla nucena odložit i svůj řeholní šat a opustit klášter, který jí byl tolik drahý. Na štěstí neodešla daleko - přijala místo vychovatelky, které jí bylo velkoryse nabídnuto v rodině p. PhMr. Svobody, lékárníka v Tišnově.

Teprve Pražské jaro 1968 ji umožnilo návrat domů - do kláštera. Jenom malá část konventních budov byla vrácena větší části sester sedřených v živočišné výrobě Státního statku. Před veřejností ovšem byly nadále uznávány už jen jako důchodkyně tohoto zemědělského podniku.

Po smrti abatyše M. Cecilie Markové byla 15.února 1985 zvolena tajně její nástupkyní a ještě tajněji v chrámu saského kláštera Marienthal, v bývalé Německé demokratické republice, se jí za zavřenými dveřmi dostalo abatyšské benedikce. Trpělivě a s noblesou jí vlastní se snažila naplňovat novou službu dokud 80 letá nepředala vedení do mladších rukou. Ruce v klin však nesložila, ale v tichu své cely je spíjala a prosila za milovaný klášter, za církev i celý svět, za drahou Moravu i svou lužickou domovinu, na kterou nikdy nezapomněla a nepřestala jí mít ráda.

Ve čtvrtek 6.března 2003 v předvečer svých 93. narozenin klášter opustila a předstoupila před Snoubence své duše. Kéz odpočívá v pokoji a brzo smí patřit na tvář věčné Lásky. Ať v Boží blízkosti vyprošuje dívkám také vnitřní k Božimu volání pro celoživotní zasvěcení v milovaném opatství!

Mons.Josef Šindar, Tišnov ČR

Ve čtvrtek 13.března 2003 se starobylé cisterciácké opatství Porta coeli v Předklášteří u Tišnova, založené 1233 matkou sv. Anežky České královnou Konstancí, rozloučilo se svou 50. abatyší ctihodnou Matkou M. Annuntyatou Bielkovou za velké účasti Božího lidu včetně řeholníků a řeholnic. Zádušní mši svatou obětoval generální opat řádu P. Maurus Esteve z Říma s dalšími třemi opaty a víc než dvěma desítkami kněží. Kázal P. Justin, převor vyšebrodský, pohřební obřady vedl P. Ubald, probošt.

Matka Annuntyata, jediná benedikovaná abatyše v naší vlasti se narodila 7.března 1910 v Nowé Wjesce v Horní Lužici. Jako nadané děvče toužící po

OBJEDNEJTE SI POLITICKÝ ČTRNÁCTIDENÍK

HLASATEL

Nejstarší český píšíci noviny publikované v Americe, mající své čtenáře po celých USA i jinde. Servis nezávislých komentářů, zpravodajství a informací z ČR a z krajanského života.

Pište si o ukázkové číslo zdarma na adresu:

HLASATEL, 2470 Brunswick Circle, Unit B1
Woodridge, Illinois 60517

*H. Marik
Sons*

George Schubert Funeral Homes

6507 West Cermak Road, Berwyn, Illinois 60402
(708) 484-6310 FAX (708) 484 0158

Pobožnost 20. i 21. století (2)

Korunka k Božímu Milosrdenství

Korunka je dnes nejvíce známou modlitbou k Božímu Milosrdenství. Můžeme říci, že je to modlitba našich časů, skrze niž lidé a to nejen katolíci získávají mnoho milosti.

Tuto modlitbu nadiktoval Pán Ježíš s. Faustyně 13. -14. října roku 1935 ve Vilně. Ve své cele se jí zjevil anděl, který přišel potrestat zemi za hříchy. Jakmile spatřila toto zjevení Božího hněvu, začala prosit anděla, aby ještě počkal a svět bude činit pokání. Když se však ocitla před tváří Nejsvětější Trojice, nesměla zopakovat tuto úpěnlivou prosbu. Teprve když pocítila v duši sílu Ježíšovy milosti, začala se modlit slovy, která vnitřně slyšela (byla to slova korunky k Božímu Milosrdenství), a tehdy spatřila, že potrestání země bylo oddáleno. Když vešla druhý den ráno do kaple, Pán Ježíš ji ještě jednou poučil, jakým způsobem se má tato modlitba modlit.

Dnes po více než 60 letech od této události jsme svědky velké oblíbenosti této modlitby. Modlí se ji dokonce i lidé jazyky afrických národů.

V modlitbě korunky k Božímu Milosrdenství oběťujeme Bohu Otci „Tělo a Krev, Duši a Božství“ Ježíše Krista. Spojujeme se tak s jeho obětí přinesenou na kříži za spásu světa. Když oběťujeme Bohu Otci jeho „nejmilejšího Syna“, dovoláváme se nejsilnějšího argumentu pro vyslyšení. Prosíme o milosrdenství „k nám i k celému světu“. Výraz „k nám“ označuje toho, kdo se korunku modlí i ty, za které se chce, nebo má povinnost modlit. „Celý svět“ to jsou všichni lidé, kteří žijí na zemi a duše trpící v očistci. Nejedná se tu tedy o automatické opakování jejich slov, ale o skutečný rozhovor člověka s Bohem. Modlitba slovy této korunky je též skutkem lásky k bližnímu, který je spolu s důvěrou nutnou podmínkou k obdržení milosti.

„Skrze modlitbu této korunky rád dám všechno, oč mě budou prosit“ (Dn. 1541) slíbil Pán Ježíš a dodal: „bude-li to (...) shodné s mou vůlí“ (Dn. 1731). Zvláštní přísliby se týkají hodiny smrti: milost šťastné a pokojné smrti. Tuto milost mohou obdržet nejen ti, kteří se sami s důvěrou a vytrvalostí korunku modlí, ale také umírající, u nichž se jiní budou slovy korunky modlit. „Kněží - řekl Ježíš - ji budou dávat hříšníkům jako poslední záchranu; i kdyby byl hříšník sebevíc zatvrzelý, jestliže se jen jednou pomodlí tuto korunku, dosáhne u mého nekonečného milosrdenství milosti“ (Dn. 687). I kdyby jen jednou, ale s postojem shodným s obsahem

modlitby, především však s vírou, nadějí a v pokore, s upřímnou a hlubokou lítostí nad hříchy. Pán Ježíš řekl s. Faustyně: „Modlitbou korunky přibližuješ lidstvo ke mně (srov. Dn. 929). Tato modlitba je na usmíření mého hněvu“ (Dn. 476).

Formulace korunky je určena ke společné nebo osobní modlitbě s tím, že se nemění slovesná čísla. Rovněž není možné žádná slova přidávat. Tehdy bychom se již nemodlili korunku k Božímu Milosrdenství, jakou si přál Pán Ježíš, ale modlitbu naší vlastní fantazie, a neměli bychom právo očekávat milosti spojené s touto modlitbou.

Korunka k Božímu Milosrdenství je účinným prostředkem k vyprošování nadpřirozených milostí a dočasných dobrodiní. Tyto milosti získávají všichni ti, kteří se jí s důvěrou a vytrvalostí modlí.

Korunka k Božímu Milosrdenství
(modlí se na obyčejném růženci)

Na začátku:

Otče náš, Zdrávas Maria, Věřím v Boha

Na zrnkách Otčenáše:

Věčný Otče, obětuji Ti Tělo a Krev, Duši i Božství Tvého nejmilejšího Syna a našeho Pána Ježíše Krista, na smír za hříchy naše i celého světa.

Na zrnkách Zdrávasu:

Pro Jeho bolestné utrpení buď milosrdný k nám i k celému světu.

Na zakončení (třikrát):

Svatý Bože, Svátý Silný, Svátý Nesmrtelný, smiluj se nad námi a nad celým světem.

(Pozn.: Naše redakce ráda zašle celou nověnu k Božímu milosrdenství.)

Hodina Milosrdenství

„O třetí hodině vyprošuj mé milosrdenství, zvláště hříšníkům, a alespoň na chvíli se zamýšlej nad mým utrpením. Je to hodina velkého milosrdenství pro celý svět“ (Dn. 1320).

V Krakově, v říjnu 1937, za okolností, jež s. Faustyna blíže nepopisuje, vyjádřil Pán Ježíš přání, abychom zvláštním způsobem uctivali hodinu jeho smrti, kterou sám nazval „hodinou velkého milosrdenství pro celý svět“ (srov. Dn. 1320). O několik měsíců později, v únoru roku 1938, opakoval svou žádost a ještě jednou určil význam hodiny Milosrdenství, přísliby s ní spojené a způsob modlitby v hodině Milosrdenství: „Kdykoliv uslyšíš, jak hodiny odbíjejí třetí, celá se ponoř do mého milosrdenství, veleb je a oslavuj; svolávej jeho všemohoucnost na celý svět, zvláště na ubohé hříšníky, vždyť v té chvíli bylo pro všechny duše otevřeno dookořán“ (Dn. 1572).

Pán Ježíš si přeje, aby každý den byla uctěna chvíle, kdy umíral na kříži, v níž, jak řekl „se dostalo milosti celému světu – milosrdenství zvítězilo nad spravedlností“ (Dn. 1572). Přeje si, abychom v té hodině rozjímali o jeho bolestném utrpení, neboť v něm se nejvýrazněji projevila Boží láska k lidem; máme velebit a oslavovat Boží milosrdenství a pro zásluhy Kristova utrpení prosit o potřebné milosti pro nás i pro celý svět, zvláště pro hříšníky.

„Ježíš stanovil tři podmínky nutné k vyslyšení modliteb v hodině Milosrdenství – v modlitbě se máme obracet k Ježíši, má se konat ve tři hodiny odpoledne a má se dovolávat ceny a zásluh Pánova utrpení“ (P. prof. I. Rózycki).

„V tuto hodinu - řekl Pán Ježíš - nic neodmítnu duši, která mě prosí pro mé utrpení“ (Dn. 1320). Je nutné tu ještě dodat, že předmět modlitby musí být shodný s Boží vůlí a modlitba má být plná důvěry, vytrvalá a spojená s činnou láskou k bližnímu.

Pán Ježíš určil také způsoby modlitby vhodné pro tuto formu úcty k Božímu Milosrdenství. Řekl s. Faustyně: „Pokud ti to povinnosti dovolí, snaž se v tuto hodinu vykonat křížovou cestu; a nemůžeš-li vykonat tuto pobožnost, tak alespoň na chvíli vejdi do kaple a ucti mé Srdce plné milosrdenství v Nejsvětější svátosti; a jestliže nemůžeš přijít kapli, ponoř se do modlitby alespoň na okamžik tam, kde jsi“ (srov. Dn. 1572).

Jak odpověděla s. Faustyna na tuto výzvu? Na stránkách Deníčku nacházíme mnoho modliteb s. Faustyny volajících o Boží milosrdenství. Tyto modlitby i její rozjímání o bolestném utrpení Pána Ježíše nám mohou velmi pomoci v naší modlitbě v hodině Milosrdenství. Jako příklad uvádíme některé:

„Ó Krví a Vodo, která jsi vytryskla ze srdce Ježíšova jako pramen milosrdenství pro nás - důvěřuji Ti (Dn. 187). Ježíši, Věčná pravdo, Živote náš, prosím a žebrám o Tvé milosrdenství pro ubohé hříšníky. Nejsvětější Srdce, prameni milosrdenství z nějž tryskají paprsky nesmírných milostí na celé lidstvo, naléhavě Tě prosím o světlo pro ubohé hříšníky. Ježíši, vzpomeň si na své hořké utrpení a nedopusť, aby hynuly duše vykoupené Tvou, tak drahocennou, nejsvětější Krví. Toužím přivést všechny hříšníky k Tvým nohám, aby po nekonečnou věčnost oslavovali Tvé milosrdenství“ (Dn. 72).

Tento způsob úcty k Božímu Milosrdenství se ve světě velmi rozšiřuje, neboť je snadný k uskutečnění. Kdekoliv nás zastane 3.00 hodina odpoledne, můžeme v duchu stanout pod křížem a spolu s Marií, Matkou Milosrdenství, prosit o milosrdenství pro nás i pro celý svět a svěřovat umírajícímu Kristu všechny své prosby.

Šíření úcty k Božímu Milosrdenství

„Duše, které šíří úctu k mému milosrdenství, ochraňuji po celý život jako něžná matka své nemluvně a v hodině smrti nebudu jejich soudcem, ale milosrdným Spasitelem“ (Dn. 1075).

Pán Ježíš nás těmito slovy vybízí k šíření úcty k Božímu Milosrdenství a slibuje nám svou mateřskou péči po celý život i v hodině smrti. Zvláštní příslib dal kněžím: „Zatvřeli hříšníci se budou obracet pod vlivem jejich slov, když budou mluvit o mém nekonečném milosrdenství, o slitování, jež pro ně mám ve svém srdci. Kněžím, kteří budou hlásat a oslavovat mé milosrdenství, dám podivuhodnou moc, pomažu jejich slova a pohnu srdci, k nimž budou mluvit“ (Dn. 1521).

Kněží mají tedy na základě svého povolání šířit úctu k Božímu Milosrdenství svým životem a hlášením Božího slova. Tim ukazují tajemství Božího Milosrdenství, které bylo v plnosti zjeveno v ukřižovaném a zmrtvýchvstalém Kristu. Kdežto ostatní věřící šíří úctu k Božímu Milosrdenství nejprve svým hluboce křesťanským životem, který se hlavně projevuje postojem bezmezných důvěry v Boha a milosrdné lásky k bližním, a též podle možnosti slovem mluveným nebo psaným.

Lze být velkým apoštolem Božího Milosrdenství i beze slov, například skrze utrpení, modlitbu, práci, skrze obtíže každodenního života obětované na tento úmysl. Takový vzor nám zanechala sv. s. Faustyna. I když nekázala, nepřednášela, nepsala články, účinně se starala o slávu Božího Milosrdenství ve svém životě a v duších svých bližních, zvláště v duších hříšníků. Byla první, na které se splnil tento Ježíšův příslib: „Všechny duše, které budou velebit to mé milosrdenství a šířit jeho slávu tím, že budou vybízet jiné duše k důvěře v mé milosrdenství, nezakusí v hodině smrti zděšení. V tomto posledním boji je ochráněno mé milosrdenství“ (Dn. 1540).

Po více než 40 letech od smrti s. Faustyny, napsal papež Jan Pavel II. ve své encyklice *Dives in misericordia*: „Kristus, když zjevoval Boží lásku a milosrdenství, zároveň od lidí vyžadoval, aby se ve svém životě nechali vést láskou a milosrdenstvím. Tento požadavek se týká přímo podstaty mesiášské zvěsti a tvoří zároveň jádro evangelijního „étosu“ (mravního zákona). Církev žije svým pravým životem, když vyznává a hlásá milosrdenství - nejvýše obdivuhodnou vlastnost Stvořitele a Vykupitele - a když přivádí lidi k pramenům Spasitelova milosrdenství, které sama střezí a spravuje. Církev nemůže zapomenout na snažnou modlitbu, dovolávající se Božího milosrdenství tváří v tvář tak mnohotvárným formám zla, které sužují a

ohrožují lidský rod. To je základní právo i povinnost církve žijící v Ježíši Kristu. Její právo a povinnost ve vztahu k Bohu i k lidem“ (srov. DIM 3,13,15).

Tyto úkoly - hlásání a uvádění do života tajemství Božího milosrdenství a naléhavé modlitby o milosrdenství pro svět - které Svätý otec ukládá celé církvi, plní nejlépe svědectví života a poslání sv. s. Faustyny.

Šíření úcty k Božímu Milosrdenství náleží k hlavním úkolům apoštolského hnutí Božího Milosrdenství. Tohoto zadání se ujmají různými způsoby mnohá společenství, bratrstva, sdružení, mnozí kněží, řeholníci a laici. Od roku 1996 patří mezi ně i Sdružení apoštolů Božího Milosrdenství *Faustinum*, které působí při Kongregaci sester Matky Božího milosrdenství. Hlavním sídlem tohoto sdružení je poutní místo Božího Milosrdenství v Krakově - Łagiewnikách.

Sdružení apoštolů Božího Milosrdenství

„Povolání apoštolů Božího Milosrdenství je specifickým povoláním. To není jen stavění nemocnic, to není jen velká organizace nejrůznějších děl, ale je to především důvěrná modlitba a utrpení za ty lidi, kteří té modlitby a utrpení potřebují...“ (referát P. J. Popiela SJ *Apoštol Božího Milosrdenství*).

Dne 6. března 1996 potvrdil krakovský metropolita Franciszek kard. Macharski založení Sdružení apoštolů Božího Milosrdenství *Faustinum*. Toto nové Sdružení spojuje kněze, řeholníky a laiky, kteří touží usilovat o křesťanskou dokonalost cestou důvěry a milosrdenství podle vzoru sv. s. Faustyny a kteří chtějí poznávat a hlásat tajemství Božího milosrdenství a vyprošovat ho celému světu, zvláště hříšníkům, též kněžím a řeholníkům. Duchovní péči nad Sdružením plní otcové jezuité.

Myšlenkou na založení takového společenství se zabývala již sv. s. Faustyna. Cítila, že ji Pán Ježíš vyzývá k založení nové kongregace, která bude vyprošovat Boží milosrdenství světu. Později vlivem Božích vnuknutí poznala, že má vzniknout nové hnutí náboženské obnovy, do kterého budou náležet kontemplativní i činné řády a též osoby žijící ve světě. Toto hnutí, které dnes tvoří různé mužské a ženské, staré i nové kongregace, různá společenství, bratrstva a sdružení, se nazývá apoštolské hnutí Božího Milosrdenství.

Do této neobvykle bohaté panoramy apoštolského hnutí Božího Milosrdenství se zapisuje též Sdružení *Faustinum*, které přejímá duchovní dědictví a poslání sv. s. Faustyny přímo v jejím duchu. Neslučuje ho s žádnými prvky spiritualit a apoštolátů, které jsou vlastní jiným společenstvím života církve. Na vzniku tohoto Sdružení měli velký podíl

ctitelé Božího Milosrdenství, kteří prosili sestry z Kongregace Matky Božího Milosrdenství, z níž vyšla a ve které obdržela své poslání apoštolka Božího Milosrdenství sv. s. Faustyna, o založení nějaké organizace, jež by sdružovala osoby, které zaujalo poslání s. Faustyny. Teprve po uznání sv. s. Faustyny za duchovní spoluzakladatelku této kongregace, 25. srpna 1995, se otevřela možnost pozvat osoby nacházející se mimo kongregaci k účasti na jejím charismatu.

Sdružení *Faustinum* nepatří tedy mezi typická sdružení, neboť má částečně charakter třetího řádu. Jeho členové jsou totiž pod vedením Kongregace sester Matky Božího Milosrdenství a mohou dokonce skládat přísliby zasvěcení se a služby Božímu Milosrdenství. Tim se *Faustinum*, které je veřejným církevním Sdružením s právní subjektivitou, odlišuje od jiných společenství a sdružení, jež se ujmají zadání apoštolského hnutí Božího Milosrdenství.

Činnost Sdružení *Faustinum* se soustřeďuje na formaci apoštolů Božího Milosrdenství, která se opírá o více než stoletou duchovní a apoštolskou zkušenost Kongregace obohacenou mystickým životem a posláním sv. s. Faustyny. Formace je uskutečňována vydáváním různých publikací, organizováním setkání, sjezdů, exercicií a vědeckých sympozií. Tomuto cíli slouží rovněž čtvrtletník *Poselství Milosrdenství*, který má informačně-formační charakter. Základním zadáním Sdružení nejsou tedy nějaké akce, díla milosrdenství (např. charitativní nebo jiné), jak je to zvykem u jiných sdružení, ale tímto zadáním je formace členů. Můžeme říci, že *Faustinum* je sdružení, které duchovní formaci staví před činností.

Kromě toho se Sdružení ujmá různými způsoby úkolu hlásání tajemství Božího milosrdenství a vyprošování ho celému světu. Jeho členové se mohou individuálně i ve společenstvích apoštolů Božího Milosrdenství účastnit různých děl milosrdenství. Do popředí však budou stavěna především ta díla, jejichž cílem je přinášet pomoc lidem potřebujícím hlubokou morální obnovu. Takový je totiž charismatický čin milosrdenství, kterého se ujmá Kongregace s. Faustyny. Do něho se mohou zapojit též členové Sdružení činem, slovem nebo modlitbou a tím nést pomoc lidem potřebujícím hlubokou morální obnovu.

Bližší informace lze získat na adrese:

Sekretariát Sdružení apoštolů Božího Milosrdenství *Faustinum*

ul. Siostry Faustyny 3, 30-420 Kraków 12

Tel./fax 0048 - 12 - 267 61 01

Tel. 0048-12-267 61 04, 0048-12-266 23 68

(Dokončení příště)

s. M. Elżbieta Siepak, s. M. Milada Rosová

Premonstráti - řád sv. Norberta

Pokračování ze str. 2

císařského dvora a uchýlil se do kláštera. Zde se začal připravovat na kněžské svěcení. Po vysvěcení působil se souhlasem papeže jako potulný kazatel.

Svatý Norbert měl úmysl obnovit život kapituly, které byl členem. Ale nepodařilo se mu to. Na podnět biskupa z Lyonu a papeže Kalista II. založil v údolí Premontre řád řeholních kanovníků. Ideálem tohoto řádu byl život prvních křesťanů. Často svým spolubratřím zdůrazňoval, že středem jejich řeholního života musí být Eucharistie: živý Ježíš Kristus, opravdový Bůh, ustavičně přítomný mezi nimi. Velký důraz kladl i na společnou modlitbu, která ovšem musí vycházet z hloubky srdce. Svátý Norbert proti útokům jednoho bludáře obhajoval učení o svátostech, zvláště o Eucharistii. Proto mu dali titul „Apoštol Svátosti oltářní“.

Po potvrzení řehole se svatý Norbert stal arcibiskupem v Magdeburku. On to také byl, kdo podporoval pravoplatně zvoleného papeže proti vzdoropapeži. Zemřel jako neúnavný organizátor, reformátor a kazatel vyčerpaný prací pro Církev 6. června 1134 v Magdeburku.

Kopule chrámu kláštera sester premonstrátek v Doksanech u Litoměřic

Jeho duchovní synové a dcery se řídí heslem: „Být připravený na každé dobré dílo“. Připomněli jsme si klášterní kostely premonstrátského řádu, zasvěcené Panně Marii. Proto Panna Maria se v řádu uctívá jako „Paní bílého řádu“.

V roce 1989 měla ve světě řehole 31 mužských kanonií a 7 ženských kanonií.

Svatý Norbert byl pohřben v premonstrátském kostele Panny Marie v Magdeburku. Za svatého byl prohlášen až v roce 1582 papežem Řehořem XII. Tehdy také zazněla slova Norbertova: „Byl jsem u dvora, žil jsem v klášteře, stál jsem ve vysokých čestných úřadech Církve, a všude jsem se naučil, že není nic lepšího, než odevzdat se zcela Bohu“.

Svatý Norbert je znázorňován v premonstrátském oděvu nebo oděvu arcibiskupa. Někdy je ho vidět s jinými českými zemskými patrony, například u svatého Víta. Často má Norbert u sebe kalich nebo monstranci.

Když se klášterní chrám v Magdeburku, kde byl svatý Norbert pohřben, dostal do rukou luteránů, tak premonstrátské kláštery chtěly získat světcovy tělesné pozůstatky pro sebe. Nakonec zvítězil Strahov. Strahovský opat Kašpar Questenberk za pomoci císaře Ferdinanda II. a jiných vlivných osob se postaral o přenesení Norbertových ostatků na Strahov. Tehdy již zuřila třicetiletá válka, když jeho ostatky byly přeneseny do Prahy a ve slavnostním průvodu 2.května 1626 uloženy ve strahovském chrámu.

Norbertův duch zanechal stopy i u nás. Několik českých premonstrátských klášterů má vlastní světce, lépe řečeno řeholníky a řeholnice, zemřelé v pověsti svatosti, třebaže dosud nedosáhli kanonického uznání, s jedinou výjimkou blahoslaveného Hroznaty. Mezi pražskými arcibiskupy během staletí významné místo zaujímá premonstrátský řeholník Jan Lohelius, kterého někteří historikové nazývají ctihodný, a který velmi přispíval napřed jako řeholník, poté jako pomocný biskup a generální vikář dvou pražských arcibiskupů a nakonec v letech 1612-1622 jako pražský arcibiskup k opravdové rekatolizaci v naší vlasti. V premonstrátském opatství Nová Říše nedaleko Jihlavy žilo 5 řeholníků - premonstrátů - kteří zemřeli v koncentrač-

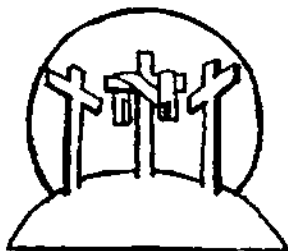
Interiér klášterního chrámu sv.Petra a Pavla premonstrátského opatství v Nové Říši

ním táboře a jistě obět jejich života je velkým darem pro řád samotný i pro naši vlast. Byli to P. Pavel Souček, opat, který zemřel 28.ledna 1943 v Osvětimi, ThDr. Norbert Hrachovský, který byl usmrcen injekcí 18.ledna 1943 v Osvětimi, P. Siard Nevrkla, který byl zavražděn v plynové komoře 25.února 1943 v Ralsku, stejně jako P. Vavřínek Novotný, který skončil v plynové komoře 27.ledna 1943 v Osvětimi a P. Zikmund Záběhlický, který zahynul 20.ledna 1942 v plynové komoře v Osvětimi. Že mezi těmito mučedníky není uveden ještě šestý, je jen díky statečnosti obecního starosty jeho rodiště, který řekl gestapu, že žádného Hroznaty Opravila nezná - Hroznata bylo totiž jeho řeholní jméno a starosta věděl, že křestní jméno tohoto Hroznaty je Augustin, kterého dobře znal.

S pomocí eucharistického Krista a „Paní bílého řádu“ na přímluvu svatého Norberta a jeho následovníků i my pracujme k naplňování hesla řádu: „Připraveni na každé dobré dílo“.

Doc. ThDr. František Janhuba

ČESKÉ BOHOSLUŽBY O VELIKONOCÍCH

V kostele Panny Marie Svatohorské v Ciceru

2414 South, 61st Avenue, Cicero, IL 60804

KVĚTNÁ NEDĚLE

Sobota 12.dubna 2003 - 6.15 hod. večer

Památka slavného Kristova vjezdu do Jeruzaléma

Svěcení ratolestí, zpívané Pašije - Umučení našeho Pána Ježíše Krista podle Marka

Slavnostní mše svatá

Neděle 13.dubna 2003 - 10.30 hod. dopoledne

Mše svatá s Pašijemi podle Marka - v kapli na Velehradě

2340 S. 61st Ave, Cicero, IL 60804

ZELENÝ ČTVRTEK

Čtvrtek 17.dubna 2003 - 9.00 hod. večer

Slavná mše svatá na památku poslední večeře Páně

Umývání nohou vybraným mužům, po mši svaté společná adorace v Getsemanské zahradě

VELKÝ PÁTEK

Den přísného postu

Pátek 18.dubna 2003 - 9.00 hod. večer

Památka umučení Páně - Zpívané Pašije - Umučení našeho Pána Ježíše Krista podle Jana

Uctívání svatého kříže, svaté přijímání

VELIKONOČNÍ VIGILIE

Slavnost Kristova zmrtvýchvstání

Sobota 19.dubna 2003 - 11.00 hod. večer

Svěcení ohně a slavnost velikonoční svíce, bohoslužba slova - četba z Písma svatého

Starého a Nového zákona, svěcení křestní vody a slavná obnova křestních slibů,

mše svatá zakončená slavnostním požehnáním, chvalozpěv Vesel se nebes Královno,
svěcení velikonočních pokrmů

VELIKONOČNÍ NEDĚLE

Boží hod velikonoční - Neděle 20.dubna 2003

10.30 hod. dopoledne

Maše svatá v kapli na Velehradě

6.15 hod. večer

Slavnostní mše svatá v kostele. Svěcení velikonočních pokrmů.

* * *

Každý den před obřady je možno si vykonat svatou zpověď.

Ke svatému přijímání může přistoupit jen ten, kdo se očistil od hříchů.

Bližší informace podá: Fr. Dušan Hladík

(708) 656 - 7472 Mob. (708) 533 - 1050

Svec & Sons

Funeral Home

Owned and Operated by the Svec Family since 1915

6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402

Private Parking

(708) 484-2050

(773) 242-2027

Zde mluvíme také česky

Robert Vlach

Právní služby

1. dopravní přestupky včetně
2. jízdy v opilství
3. suspenze a revokace řidičského průkazu
4. bankroty
5. kup a prodej nemovitostí
6. rodinné záležitosti, pozůstalosti
7. emigrační záležitosti
8. trestní právo

Mluvíme česky

6904 W. Cermak Road
Berwyn, IL 60402
Tel. (708) 795 - 4400

„KARLIN WEDNESDAY DANCES“

admission only \$ 2 at the door

“2003”

“Czech food” from 5.30 - 7.30 PM
call for reservations: 216 - 661 - 4726
Dancing from 7.30 - 10.30 PM

**Karlin Hall and Club 5304 Fleet Ave,
Cleveland, OH**

For details call: 216 - 883 - 4760

April

- 2: HOMESTEADERS
9: RALPH SZUBSKI
16: “HOLY WEEK” no music
23: NORTHERN OHIO
30: BEN LANDFIELD

May

- 7: FRANK SPETICH
14: RALPH SZUBSKI
21: BOB SABATKA
28: MAGIC BUTTONS

SVU Společnost pro Vědy a Umění, Chicago

Srdečně zve své členy a přátele na večer hudby,
poesie, zpěvu a tanců

v pátek 25.dubna 2003 v 7:30 večer
v budově Ústředny Moravských Spolků,
2140 S. Wesley, Berwyn.

Na programu bude barevné video

VODNÍ HUDBA PRO ČESKÝ KRUMLOV (skladatel František X. Thuri)

Film nás provede dějinami tohoto vzácného hradu od jeho založení kolem roku 1250 až k poslednímu knížecímu rodu Schvarzenberků. Recitační vložky jsou v češtině, avšak hudba je universální a věčná a mluví k nám jazykem, kterému všichni rozumíme.

Těšíme se na Vaši milou návštěvu tohoto jistě zajímavého večera v pátek 25.dubna (týden po velikonocích).

Dobrovolný dar \$3.00
Věra Rokničová - jednatelka SVU Chicago

Úmrtní oznámení

S bolesti v srdci oznamujeme všem přátelům a známým, že 22.března 2003 byla po delší nemoci ve věku 76 let povolána na věčnost naše milovaná manželka, maminka a babička, paní

Květoslava Svobodová z Hot Springs, Arkansas

Narodila se 11.července 1927 ve Veltrubech u Kolína v Čechách. Do USA přišla se svým manželem a dvěma syny v roce 1968, po okupaci Československa Sovětskými vojsky.

Se svým manželem Zdeňkem prožili 52 let šťastného manželství. Zemřela na selhání srdce v nemocnici sv. Josefa v Hot Springs. Mše svatá, poslední rozloučení a pohřeb žehem se konaly 25.března 2003 v Hot Springs.

Její popel bude podle jejího přání převezen do Veltrub v Čechách a uložen do rodinného hrobu.

Mše svatá za spásu její duše bude obětována v sobotu 31.května 2003 v 6.15 večer

v kostele Panny Marie Svatohorské v Ciceru.

Prosíme všechny, kdo jste ji znali o vzpomínku v modlitbě.

Zdeněk Svoboda, manžel

Luboš Svoboda, syn s manželkou Felicií

Jaroslav Svoboda, syn s manželkou Evou

Jan, Michaela, Kathy, Elizabeth a Diana, vnoučata

Michael, vnuk s chotí Jane a pravnučka Morgan

Synové a vnoučata žijí ve státě Illinois.

Upřímná vzpomínka

S vděčností v srdci vzpomínáme na naši milovanou maminku

Barboru Solfronkovou,

Která nás tiše opustila před rokem, 16.dubna 2002, týden po svých devadesátých narozeninách.

Mše svatá za ni i jejího manžela Rudolfa bude obětována v sobotu 26.dubna 2003 v 6.15 večer v kostele Panny Marie Svatohorské v Ciceru.

Děkujeme všem, kdo si s námi v modlitbě vzpomenou.

Rudolf, syn s manželkou Blankou

Václav, syn

Mark, vnuk s manželkou Megan

Nicolas, pravnuček

Vroucí vzpomínka

Dne 2.května 2003 tomu bude 5 let, kdy nás navždy opustila moje milovaná maminka a babička, paní

Anastázie Bártová

Žiješ s námi ve vzpomínkách a s vděčností vzpomínáme na Tvoji lásku k nám.

Vzpomínková mše svatá za ni a za jejího zemřelého manžela Josefa bude v sobotu 24.května 2003 v 6.15 večer v kostele Panny Marie Svatohorské v Ciceru

Joseph Bárta, syn s manželkou Darlene

Joey a Danny, vnuci

ČESKÁ MŠE SVATÁ VE WASHINGTONU

V neděli 4. května 2003 v poledne

budeme mít v naší národní kapli

českou mši svatou slouženou

dp. Antonínem Kocurkem z New Yorku.

Prosíme naše krajany, aby se v hojném počtu

zúčastnili této mše svaté

konané v naší České duchovní tradici.

Za výbor České národní kaple

Vás všechny upřímně zvou

Col.Al. Brož (USAF Ret.) - Tel. (703) 698-5318

Dr.George J. Švejda, Ph.D. - Tel. (301) 421-9417

Srdečně Vás zveme na
MÁJOVOU SLAVNOST

v sobotu 17. května 2003

Slavnostní mše svatá ke cti Panny Marie

bude v 6.15 hod. večer v kostele Panny Marie Svatohorské
2414 South, 61st Avenue, Cicero, IL 60804

Kulturní program a taneční zábava

bude v sále Sokola Berwyn, 6445 West 27th Pl., Berwyn, IL

V 8.00 hod. večer vystoupí s kulturním programem
děti z České sobotní školy kardinála Berana,
které zazpívají národní písně a zahrají českou hudbu.

V 8.30 hod. začne taneční zábava, při níž bude hrát zámá kapela

"Drnek Tonemasters"

*Přijďte si poslechnout populární melodie
a zazpívat oblíbené písně, zatančit si a pobavit se.
Bohaté občerstvení a nápoje budou zajištěny.*

Vstup \$10.00

Všechny věrné krajany a přátele zve
Česká misie v Chicagu

Bližší informace podá: *Fr. Dušan Hladík*
Tel. (708) 656 - 7472 Mobil (708) 533 - 105

20.výročí České národní kaple

v Bazilice Neposkvrněného Početí Panny Marie ve Washingtonu D.C.

V letošním roce si připomeneme 20. výročí zbudování, posvěcení a slavnostního otevření České národní kaple v Bazilice Neposkvrněného Početí Panny Marie ve Washingtonu D.C.. Tato kaple je zasvěcena Panně Marii Hostýnské a svatému Janu Nepomukovi Neumannovi.

Česká národní kaple patří mezi největší z celkového počtu 60 Mariánských kaplí, které jsou v bazilice, která sama nese titul Národní svatyně, a nalezneme zde kaple snad všech národů světa, které žijí ve Spojených státech. Česká národní kaple je především zasvěcena Panně Marii Hostýnské, kterou náš národ uctívá jako Vítěznu ochránkyni Moravy, a která byla pro naše krajany žijící v USA symbolem vítězství víry nad protináboženskými silami, které po celá desetiletí potlačovaly víru našeho národa ve staré vlasti. Právě v dobách nejtěžších, kdy se krajané v Americe k Matce Boží obraceli a hledali její nebeskou přímluvu, se uskutečnilo vybudování této krásné kaple, a jak víme prosby byly vyslyšeny, a náš národ získal svobodu. Česká národní kaple je též zasvěcena svatému Janu Nepomuku Neumannovi, rodákovi z jihočeských Prachatic. Protože se tehdy pro něj, jako kněze, nenašlo místo v duchovní správě v rodné zemi, odejel

do Ameriky, stal se zde misionářem a posléze biskupem ve Filadelfii v Pensylvánii. Patřil do Redemptoristického řádu, zasloužil se o šíření víry, rozvoj katolického školství, vybudoval desítky kostelů. Stal se prvním v cizině narozeným světcem Spojených států. Česká národní kaple má však ještě jeden velký význam, v celé bazilice slouží současně jako zpovědní kaple, stává se tedy místem smíření mezi člověkem a Bohem.

Jsmo vděční Bohu za všechny dary, které jsme dostali, a především za svobodu našeho národa. K jejímu vyprošení jistě velmi přispělo i zbudování České národní kaple. Při příležitosti letošního jubilea chceme Bohu za všechno poděkovat. Proto Vás všechny zveme na oslavu 20.výročí České národní kaple, která se bude konat v sobotu 21.června 2003. Oslava bude zahájena mší svatou ve 2.00 hodiny odpoledne v České národní kapli v bazilice Neposkvrněného Početí Panny Marie, která se nachází v blízkosti Katolické University Ameriky na Michigan Avenue, Severo - Východ ve Washingtonu D.C. Po mši svaté se uskuteční společenské setkání v Memoriální síni baziliky, které bude spojeno s občerstvením. Česká americká komunita metropolitní oblasti Washingtonu vás všechny na tuto slavnost srdečně zve.

Výbor České národní kaple, jehož členové dobrovolně celou slavnost organizují, současně prosí naše věřící o finanční podporu na úhradu výdajů spojených s touto oslavou. Budeme Vám vděční za jakýkoli dar, který nám zašlete. Ty kteří se chtějí zúčastnit osobně letošní oslavy prosíme, aby se co nejdříve přihlásili, a současně je prosíme o dar \$ 25.00 nebo více na krytí nákladů společenského setkání. Šeky vyplíte laskavě na „St. John Neumann Chapel“ a připojte k formuláři, který je uveden na konci a vše zašlete na naši adresu.

Vaše velkodušné dary pro Českou národní kapli budou výrazem Vaší podpory 20.výročí této kaple, které chceme s Pomocí Boží oslavit. Česká národní kaple je symbolem nejen naší svobody v Americe, ale má ukazovat i naši osobní víru v Boha. Tato oslava má být také projevem naší vděčnosti za Boží požehnání, všechny dary a úspěchy, které jsme v této požehnané zemi dosáhli.

Buďme vděční a plní radosti za nádhernou Českou národní kapli v hlavním městě Spojených států, která vyjadřuje naši víru v Boha a lásku ke svobodě. Bůh Vám všem žehnaj

George Josef Švejda, Ph.D., pokladník

CZECH CHAPEL COMMITTEE: In response to your appeal for needed funds, enclosed is my donation for the 20th anniversary celebration of the solemn consecration of our Czech Chapel to be held Saturday, June 21, 2003, at the Basilica of the National Shrine of the Immaculate Conception on 400 Michigan Avenue, North East, Washington, D.C.

() \$25 () \$50 () \$75 () \$100 () Other _____

Thank you for this opportunity to help make our Lady of Hostyn in Moravia and St. John Neumann of Bohemia & Philadelphia better known to native and American-born Czechs, and to thousands of visitors to the Shrine each year.

() I will attend ___ # in party

() I will not attend

Name and address (printed):

Note: The Czech Chapel is a non-profit organization.
Donations are tax-deductible.

Address: Alfons L. Broz, colonel (USAF Ret)
President-Coordinator, Czech Chapel Committee
3316 Fallowfield Drive
Falls church, VA 22042

Česká misie v Chicagu plánuje

AUTOBUSOVÝ ZÁJEZD

na oslavu 20.výročí České kaple v Washingtonu

Odjezd v pátek 20.června 2003 v 8.00 ráno
návrat pozdě v noci z neděle 22.června na pondělí.
Celkem tři dny.

Cena zájezdu \$ 260.00

V ceně je zahrnuta doprava pohodlným autobusem s klimatizací a WC. Dva noclehy v 4 lůžkových pokojích (lze objednat za příplatek pokoj i pro menší počet osob).

Půldenní okružní prohlídka města Washingtonu D.C.

Příspěvek pro Českou národní kapli - pohoštění.

V neděli navštívíme Filadelfii, kde je hrob sv. Jana Nep.

Neumanna a prohlédneme si toto město.

Pak bude návrat domů.

Přihlášky a bližší informace:

Fr. Dušan Hladík

Tel. (708) 656 7472 Mobil (708) 533 1050

Poslední návrat do vlasti

**My máme svou vlast v nebi,
odkud také s touhou očekáváme
spasitele, Pána Ježíše Krista.**

Flp 3, 20

Ludvík Piesen pocházel ze židovské rodiny. Jeho otec vlastnil továrnu na hnojiva v Jindřichově Hradci. Za války většina jeho rodiny skončila v koncentračních táborech, ale on i jeho bratr se zachránili díky jejich mamince, která na gestapu sdělila nepravou skutečnost, že chlapce měla s nějakým Němcem a ne s panem Piesenem. Tak unikli před koncentračním táborem. Jeho bratr Robert Piesen byl slavný malíř a patřil do skupiny malířů kolem Mikuláše Medka. V roce 1963 jeho bratr emigroval z politických důvodů do Rakouska a odtud do Izraele. Ludvík emigroval pár let po svém bratrovi, protože StB na něj dělala nátlak, aby spolupracoval. Ale on by se takové špinavosti nedopustil, tak raději emigroval nejprve do Belgie a odtud odešel do USA, přesněji do Hollywoodu. Pracoval u letecké společnosti Sabena. Později Ludvík každoročně přilétal do své milované Prahy. Zde jsem také Ludvíka poznal a chci se s vámi podělit o příběh, který jsem s ním v posledním měsíci jeho života zažil.

Ludvík přiletěl do Prahy 19. září 2002. Byl ve velmi špatném zdravotním stavu. I přes nesouhlas doktorů se však vydal do své milované vlasti. Tak jak mě o to před tím telefonicky prosil, zařídil jsem mu v Praze ve fakultní nemocnici na Strahově dialyzování, které několikrát týdně potřeboval. První dialýzu si Ludvík hradil sám. Další dialyzování už měl hrazené ze Všeobecné zdravotní Pojišťovny, které jsme spolu stačili zařídit. Ve fakultní nemocnici na Strahově Ludvíkovi sdělili, že by měl na dialyzování docházet častěji, ale on to odmítl, řekl že ve Spojených Státech mu lékaři řekli, že 2 krát týdně po 3 hodinách mu dialyzování stačí, ale spletli se.

Ludvíkovi se v Praze velice líbilo a plánoval, že vše co má v USA prodá a odstěhuje se sem. V Praze navštěvoval Malostranské hospůdky a velice si je

pochvaloval. 4. října pozval na menší pohostění své přátele Hlávků, které znal z letecké společnosti Sabena. Ten večer byl velice hezký. Ludvík i paní Mařenka, jeho stará zámá, u které vždy v Praze bydlíval, si ho velice pochvalovali. Hlávkoví odešli domů asi po 8. hodině a my jsme se za chvíli uložili k spánku. Jenomže v jednu hodinu v noci se udělalo Ludvíkovi velice špatně. Přišel mě probudit a řekl mi: „Jeniku, já asi umřu, pojď si vzít obálku s penězi, které budeš mít na pohřeb.“ Byl jsem z toho šokovaný, ale ještě jsem se zeptal, jestli mám zavolat záchranku. On mi však odpověděl, že ne, že ho budou trápit. Měl veliké potíže s dýcháním spojené se srdečním záchvatem. Ale já jsem neváhal a zavola jsem záchranku, která přijela do 3 minut. V tu dobu jsem šel probudit paní Mařenku a řekl jsem jí, co se děje. V minutě se oblékla a šla pohlídat Ludvíka a já jsem doběhl k vrátkům otevřít lékaři. Po prohlídce lékař zjistil, že Ludvíka musí akutně dialyzovat. Okamžitě jej přenesli do vozu záchranky a převezli do fakultní nemocnice v Motole.

První týden se zdravotní stav Ludvíka velice zlepšoval. Já jsem jej v nemocnici navštěvoval každý den, párkrát jsem do nemocnice vzal paní Mařenku. V neděli 13. října jsme jeli také spolu a já jsem se zeptal Ludvíka, jestli chce být pokřtěn, on řekl, že ano, a tak jsem ho pokřtil. V pondělí bylo Ludvíkovi za celou dobu jeho pobytu v nemocnici nejlépe. Sestřička nám sdělila, že Ludvík dnes jedl normální stravu a vtipkoval se sestřičkami. Já i paní Mařenka jsme byli velice překvapeni z prudkého zlepšení jeho zdravotního stavu. Zeptal jsem se Ludvíka, zda si pamatuje, že jsem ho pokřtil, on odpověděl, že si je toho vědom a velice si toho váží. Další den jsem přišel do nemocnice a byl jsem překvapen, že Ludvíka přemístili o patro výš. Řekl jsem si v duchu, to asi se Ludvíkův stav zlepšil. Ale byl jsem šokován. Ošetřující personál mi sdělil, že Ludvík prodělal 3 infarkty a ten třetí ho přivedl do klinické smrti, ale lékaři ho přivedli zase k životu. Ležel v bezvědomí na přístrojích a

začal krváčet z nosu a z úst a také v moči měl krev. Lékaři mi sdělili, že dělali laparoskopii a zjistili rakovinový nádor v žaludku. Další den mi lékaři řekli, že Ludvík má také rakovinový nádor na plicích, dále měl špatnou srážlivost krve, která byla způsobena tím, že nepracovaly správně ledviny a Ludvík musel pravidelně docházet na dialýzu, přičemž se musela ředit krev.

Po klinické smrti se zdravotní stav Ludvíka den odedne zhoršoval. Při mé poslední návštěvě v sobotu odpoledne byl jeho stav velice vážný. Měl špatný tep a krvácení z nosu i úst bylo o mnoho horší než den před tím. Pořád jsem věřil, že se Ludvík vrátí k paní Mařence a bude zde s námi bydlet. Ale Ludvík se již nevrátil. Zemřel přesně měsíc po svém přiletu do Čech a to 19. října 2002 o půl jedenácté večer v nemocnici v Motole. Lékař nám tuto zprávu sdělil, až v neděli v 8 hodin ráno, abychom měli klidnou noc. Já jsem se oblékl a hned jsem dojel do nemocnice pro pohřební doklady k vyřízení pohřbu. Dozvěděl jsem se od Ludvíkových známých Petlanových, že Ludvík si přál kremaci, aby mohl být uložen do hrobu u své maminky na Ďáblickém hřbitově. Hrob Ludvík nechal před několika lety opravit. Doklady od hrobu mi předala rodina Petlanova.

S Ludvíkem jsme se rozloučili 26. října při mši svaté u sv. Norberta ve Střešovicích. Na pohřeb přišli někteří Ludvíkovi známí. U paní Mařenky v bytě proběhlo menší pohoštění všech přítomných z pohřbu. Po mši svaté bylo Ludvíkovo tělo převezeno ke kremaci. Jeho popel byl 5. prosince 2002 ve 2 hodiny odpoledne uložen do hrobu k jeho mamince na hřbitově v Ďáblicích. Zde se s ním rozloučili také jeho známí Petlanovi, Hlávkoví, Landoví a já. Já jsem se snažil pro Ludvíka udělat vše, o co mě žádal, a co si přál podle jeho vůle. Ludvík měl velkou milost od Pána Boha, protože byl pokřtěn těsně před smrtí a jeho hříchy byly smyty a jeho duše byla čistá jak sníh a brána nebes se mu otevřela. Máme v nebi přímluvce u Pána Boha.

Jan Gondek, Česká republika

Zpytování svědomí pro velikonoční svatou zpověď

Jen na okraj: „Kdypak jste byli naposledy u svaté zpovědi?“

1. přikázání - V jednoho Boha věřití budeš. Nebudeš mít jiné bohy mimo mě.

* Bůh je nejdůležitější věcí v našem životě. Je skutečným hříchem, když pokládáme jiné věci za důležitější v našem životě než Boha, jako: finanční úspěch, alkohol, drogy, sex, peníze, popularitu, vlastní slávu a moc.

* Je hříchem, když vložíme naši důvěru v někoho nebo v něco namísto v Boha; tak jako v pověru nebo magické síly, jako zařikávání, věštění (kartárky) nebo řetězové dopisy nebo amulety.

2. přikázání - Nevezmeš jména Božího nadarmo.

* Je hříchem užívat nečistých nebo urážlivých slov.

* Je hříchem mluvit neuctivě o posvátných věcech nebo lidích, jako je mše svatá nebo církevní osoba.

* Jestliže si uvědomujete, že jste se dopustili těžkého hříchu a přitom jste přijali nějakou svátost, jako svaté přijímání nebo birmování nebo manželství, pak jste se dopustili hříchu svatokrádeže a musíte co nejdříve ke svaté zpovědi.

* Je hříchem zamlčet své těžké hříchy během zpovědi

3. přikázání - Pomni, abys den sváteční světil.

* Katolíci jsou povinni účastnit se každou neděli a každý zasvěcený svátek mše svaté.

* Rodiče jsou povinni vzít své děti (od 7 let) na mši svatou každou neděli a zasvěcený svátek.

* Je naší povinností se modlit každý den.

* Kdo bez vážného důvodu vynechá mši svatou v neděli a ve svátek, dopouští se těžkého hříchu a měl by jít ke zpovědi.

4. přikázání - Cti otce svého i matku svou, abys dlouho žil a dobře ti bylo na zemi.

* Je hříchem, jestliže nerespektujeme své rodiče a legitimní autoritu.

* Je naší povinností poslouchat všechny občanské zákony.

* Musíme poslouchat naše rodiče ve všem, co je dobré.

5. přikázání - Nezabiješ.

* Život je darem Božím, kterého máme správně užívat.

* Zabít někoho anebo způsobit někomu vážné fyzické zranění je těžkým hříchem.

* Zneužití drog nebo alkoholu je těžkým hříchem.

* Obchodovat s drogami nebo je pašovat a přechovávat je velmi těžkým hříchem.

* Je hříchem se přejídat tak, že to poškozuje naše zdraví.

* Je těžkým hříchem mít umělý potrat nebo k němu pomáhat nebo radit.

* Řídit auto bez ohledu na bezpečnost druhých je hříchem.

* Řídit auto pod vlivem drog nebo alkoholu je těžkým hříchem.

* Diskriminovat někoho kvůli jeho rase, pohlaví, jazyku, náboženství nebo sexuální orientaci je hříchem.

* Je hříchem špatně zacházet se svou manželkou, manželem a svými dětmi.

* Fyzické nebo citové zneužití své přítelkyně, manželky, manžela nebo dětí je těžkým hříchem.

Špatný příklad a navádění ke zlému je hříchem.

6. přikázání - Nesesmíláš

* Bůh dal lidem sexuální schopnosti k plození potomstva a k prohlubování manželské lásky.

* Sex je vyhrazen pouze pro manželskou lásku, takže mít sexuální styk mimo svátostné manželství je hříchem.

* Je těžkým hříchem mít pohlavní styk před uzavřením církevního sňatku.

* Žádostivost je hříchem proti čistotě.

* Masturbace je hříchem proti tomuto přikázání.

* Je hříchem dívat se na pornografické filmy a časopisy.

* Je hříchem se necudně oblékat.

7. přikázání - Nepokradeš.

* Každá osoba má právo na svůj vlastní majetek.

* Ukrást někomu peníze nebo majetek je hříchem a my musíme vrátit zpět nebo uhradit, co jsme vzali.

* Je hříchem, jestliže nezaplatíme své dluhy.

* Je hříchem neplatit daně.

* Je hříchem, jestliže neplníte finanční odpovědnost vůči své rodině.

* Rozvedení rodiče, nebo ti, kteří neuzavřeli platný sňatek mají finanční odpovědnost vůči svým dětem.

* Prohrát hazardně peníze potřebné pro podporu své rodiny je těžkým hříchem.

* Vandalismus je těžkým hříchem. Kdo poškodil cizí majetek, musí škodu nahradit.

* Je hříchem poškodit cizí majetek grafity (nápisy a symboly). Viník musí vše uvést do původního stavu.

8. přikázání - Nepromluvíš křivého svědectví proti bližnímu svému.

* Máme povinnost mluvit pravdu.

* Lhaní je hříchem.

* Je hříchem pomlouvat nebo poslouchat pomluvy.

* Je hříchem bez potřeby mluvit o chybách druhých.

* Je hříchem nedodržet slib.

* Pokud jsme přijali úkol být křesťním kmotrem, a neplníme zodpovědnost, kterou jsme tím na sebe vzali, hřešíme.

* Je těžkým hříchem porušit přísahu, při které bereme Boha za svědka, stejně jako lhát pod přísahou.

9. přikázání - Nepožádáš manželky nebo manžela bližního svého.

* Žárlivost během namlouvání anebo manželství je hříchem.

* Toužit po manželce nebo manželovi jiné osoby je těžkým hříchem.

* Cizoložství je těžkým hříchem. Jestliže někdo poruší manželský slib nevěrou, musí jít co nejdříve ke zpovědi.

* Způsobit rozvod je těžkým hříchem.

10. přikázání - Nepožádáš statku bližního svého.

* Je hříchem závidět majetek nebo úspěch druhému.

* Je hříchem toužit po majetku, který patří někomu druhému.

* Hříchem jsou všechny podvody a finanční machinace.

Dle materiálů chicagské arcidiecéze přeložil K. Chrobák

Valná hromada Asociace Hostýn

Volby do Hostýnského výboru dopadly tak, jak si to asi nikdo ani v nejhrošším snu nepředstavoval.

Jelikož jsem obdržel plno písemných materiálů z obou protichůdných stran, těšil jsem se a očekával jsem rozumná vysvětlení a objasnění sporných otázek a byl jsem připraven se přiklonit ke straně, která se s problémy rozumněji vypořádá. Hned při vstupu do sálu mne překvapilo, že Milan Havlín a lidé, které dokumenty v mém fasciklu nepěkně napadaly a podezřívaly, nebyli nikde k vidění. Zjištění, že tito lidé byli tajně z asociace vyloučeni, a že jim byl zakázán vstup na valnou hromadu mne ohromilo. Proto tedy ta ochranka s obušky u dveří... Začal jsem se cítit nepříjemně a asi jsem nebyl sám, protože okamžitě po zahájení valné hromady povstalo několik lidí s dotazem, kde jsou členové, jichž se všechna obvinění týkají a od kterých jsme očekávali vysvětlení a vyvrácení případných lichých podezření či nepravd. Soudružka advokátka F. Maxantová nám „legally“ vysvětlila, že podle směrnic asociace je revoluční výbor prostě vyhodil, aniž by se cokoliv komukoliv řeklo, a že také podle stanov se nikomu nic prý říkat nemuselo. Znělo to jako: „A vy členstvo držte huby a hlasujte.“ Pojmem „soudružka“ chci vyjádřit, že najednou jsem se začal cítit jak při procesu se Slánským. A siláci v černých košilích s obušky mi v mém citění vůbec nepomáhali. Korunou všeho bylo, že se předpokládalo, že my v sále budeme souhlasit se vším, co revoluční výbor připravil, včetně finančního protokolu, který připravil Pepa Maxant za vyhozenou paní Beránkovou z dokumentů, které hrdinně baylifem s dcerou zabavili. S Pepou souhlasím, že audit a profesionální ověřování dokumentů by bylo zbytečné vyhazování peněz. Jestliže ale viníme někoho z nepoctivosti na základě těchto dokumentů a vyhodíme ho z organizace, které předsedal a kde výsledky jeho práce jsou vidět, a chceme s tím navíc ještě vyhrát volby, pak by se asi ty peníze vyhodit musely. Takhle celá ta slavná bojová akce Maxanta a spol. je

pro kočku a smrdí soukromými cíly Maxantovy rodiny. Havlín a jeho lidé jsou pro všechny slušné lidi dál poctiví, žádná svinstva se jim nedokázala a vzít jim možnost se k věcem vyjádřit veřejně před valnou hromadou tím, že je do sálu nepustíme, bylo nespravedlivé, hrubé a neuvěřitelně netaktické. Argument, že neodpovídali na výzvy obhajovat se a vysvětlovat neveřejně něco lidem, kteří jim očividně, abych tak řekl, „šli po chřtánu“ a u nichž bylo nebezpečí, že vysvětlení překroutí a zneužijí proti nim, nemá žádnou váhu. A advokátka Maxantová určitě ví, že žádný soudce nepřipustí svědectví „on říkal“, když „on“ u soudu není. Proč bychom to tedy my v roli soudců měli připustit? Další s čím také rozhodně a naprosto nesouhlasím je unilaterální dosazení do předsednictva F. Maxantové otcem Maxantem, který to arogantně přešel něčím co znělo jako „...to je v pořádku...“ !?

Lojza Fogl, který za předsednickým stolem byl jediný očividně nezaujatý zapálený ochránce dodržování zásad slušného chování a demokratického přístupu k věci, předložil petici podepsanou 125 členy asociace, kteří žádali o volby pomocí pošty pro ty, kteří jsou nemocní, nemají dopravu, jsou v nějaké indispozici či mimo Kanadu a podobně. Tuto petici nový předseda Jenda Helge s Pepou Maxantem rezolutně prohlásili za podvod, odmítli ji vzít v úvahu a 125 členů hrubě zametli pod koberec. Argument, že dva členové volební komise o petici nevěděli, je ubohý, protože petice se podepisují, aby se něčeho dosáhlo, bez ohledu na to, jestli o nich někdo ví nebo ne. Za přítomnosti asi 70 členů, při „division of opinion“ asi 50/50 a za předpokladu, že 50% přítomných petici též podepsalo, se dá odhadnout, že zametených členů, dychticích volit poštou bylo skoro 4x víc (4/5 členstva), než příznivců volení přímou volbou. Odmítnutí petice zavání silnou touhou manipulovat volby, a to daleko víc než ubohá teorie kupování hlasů, kterou vymyslelo revoluční comitee, a kterou chudák Jenda Helge obhajoval. Pojem demokracie

ve světle všech těchto faktů a za těchto okolností již jenom postrádá přívlastek „lidová“.

Nebylo divu, že polovina kandidátů za těchto okolností rezignovala a já najednou neměl koho volit. Pochopil jsem, že volení v těchto podmínkách by na mne uvalilo podezření, že s těmi předloženými hrůzami mám něco společného, či s nimi dokonce souhlasím. Ne, že bych s rezignací kandidátů souhlasil. V osmačtyřicátém roce doma slušní politici také rezignovali spoléhající se na slušné chování a morálku svých komunistických odpůrců, čímž dali komunistům šanci se zmocnit vlády na 40 let. Doufám, že Hostýn neskončí v rukou nepoctivců, protože se mi tam líbí. A tak mne napadá, že výbor AH s Pepou v čele, pokud opravdu poctivě myslí na blaho celé naší komunity, jak tvrdí, by měl vyhlásit nové volby poštou a nechat Havlína a ostatní se slušně obhájit, pokud o to ještě budou stát. Nikdo jim nemůže upřít, že práce za nimi vidět je, a není vyloučeno, že plno těch dolarů, které se Havlínovi vyčítají, že je utratil, tam stejně byly jen proto, že tam byl on. V tom případě se Pepovi a všem okolo něho veřejně omluvím a kdo ví, možná pro ně budu i volit. Já totiž nerad házím flintu do žita, zvláště když jde o to žít ve společnosti lidí, kterých si vážím. Chyby se udělaly na obou stranách a je blbost se kvůli nim hádat. V opačném případě montrealští „Komunisté“ vyhrají, a jen mne zajímá, jak budou nahrazovat tu většinu členů a návštěvníků tábora, které svou hloupostí a netaktičností ztratí. A jak si zodpoví to, že tou šarádou rozbili montrealskou komunitu tak, jak se to ještě nikdy nikomu před tím nepovedlo.

Honza Chlumský P.Eng

Poznámka redakce:

Čtenářům Hlasů národa z oblasti Chicaga situace kolem Tábora Hostýn u Montrealu v Kanadě možná silně připomíná situaci kolem „Velehradu“ Česko-Amerického kulturního střediska v Chicagu. Zde se spor vleče už čtyři roky. Vzpamatujme se my Češi?

Prosíme Tě, Bože, abys nás při zdravém rozumu zachoval ráčil!

MLADÝM

Velikonoční příběh

Víš, kdo to jede na oslátku? Je to Pán Ježíš. Jede do Jeruzaléma. Přichází velký zástup lidí, jsou s nimi i děti. Všichni vítají Ježíše a volají: „Ježíš je náš král.“

V městě Jeruzalémě pozval Pán Ježíš své nejbližší přátele na večeři. Bylo to jejich poslední setkání. Podívej se na Ježíše. Láme chléb a podává jej svým apoštolům a říká: „Vezměte a jezte z toho všichni, toto je moje tělo.“ Také jim podává kalich a říká: „Vezměte a pijte z něho všichni, toto je kalich mé krve. To konejte na mou památku.“ Dodnes se to v církvi opakuje při mši svaté.

Podívej, co tito muži dělají Ježíšovi! Jeho ruce i nohy přibíjejí k velikému dřevěnému kříži, který potom postaví na pahorku jménem Golgota. Ježíš na něm umírá. Víš proč? Pán Ježíš chce, abychom žili společně s Bohem v nebi. Když však hřešíme, do nebe jít nemůžeme. Proto Ježíš zemřel z lásky k nám na kříži. Přijal trest i za tvůj hřích. Stalo se to na Velký pátek.

V neděli časně ráno přišly k Ježíšovu hrobu ženy. Chtěly jeho tělo pomazat vonnými mastmi. To se tehdy dělalo. Najednou viděly, že kámen od hrobu je odvalen. Stál tam anděl, který jim řekl: „Nehledejte Ježíše v hrobě. On žije!“

Bůh Ježíše vzkřísil třetí den z mrtvých! Tak Ježíš zvítězil nad smrtí. A každý, kdo v něho věří, nemusí se už bát smrti, protože bude žít věčně v nebi.

*Z knihy Novozákonní příběhy pro předškolní děti,
vydané CCMIO*

Programové schéma rádia EUROSTARFM platné od 1.dubna 2003

	PONDĚLÍ	ÚTERÝ	STŘEDA	ČTVRTEK	PÁTEK	SOBOTA	NEDĚLE
06.00 AM	ranní vysílání	ranní vysílání	ranní vysílání	ranní vysílání	ranní vysílání	Česká a slovenská populární hudba	Česká a slovenská populární hudba
07.00 AM	ranní vysílání	ranní vysílání	ranní vysílání	ranní vysílání	ranní vysílání	Česká a slovenská populární hudba	Česká a slovenská populární hudba
08.00 AM	ranní vysílání	ranní vysílání	ranní vysílání	ranní vysílání	ranní vysílání	Česká a slovenská populární hudba	Česká a slovenská populární hudba
09.00 AM	Folklórní a jazzové vysílání Jerryho Jiráka	Folklórní a jazzové vysílání Jerryho Jiráka	Folklórní a jazzové vysílání Jerryho Jiráka	Folklórní a jazzové vysílání Jerryho Jiráka	Folklórní a jazzové vysílání Jerryho Jiráka	Česká a slovenská populární hudba	Česká a slovenská populární hudba
10.00 AM	Folklórní a jazzové vysílání Jerryho Jiráka	Folklórní a jazzové vysílání Jerryho Jiráka	Folklórní a jazzové vysílání Jerryho Jiráka	Folklórní a jazzové vysílání Jerryho Jiráka	Folklórní a jazzové vysílání Jerryho Jiráka	Česká a slovenská populární hudba	MISIE, repríza vysílání českého kněze v Chicagu
11.00 AM	Folklórní a jazzové vysílání Jerryho Jiráka	Folklórní a jazzové vysílání Jerryho Jiráka	Folklórní a jazzové vysílání Jerryho Jiráka	Folklórní a jazzové vysílání Jerryho Jiráka	Folklórní a jazzové vysílání Jerryho Jiráka	Česká a slovenská populární hudba	Zprávy Týdenní přehled Eva
12.00 AM	Repríza večerního vysílání z předešlého dne	Repríza večerního vysílání z předešlého dne	Repríza večerního vysílání z předešlého dne	Repríza večerního vysílání z předešlého dne	Repríza večerního vysílání z předešlého dne	Česká a slovenská populární hudba	Hlasatel, repríza publicistický pořad John Newman
01.00 PM	Repríza večerního vysílání z předešlého dne	Repríza večerního vysílání z předešlého dne	Repríza večerního vysílání z předešlého dne	Repríza večerního vysílání z předešlého dne	Repríza večerního vysílání z předešlého dne	Česká a slovenská populární hudba	Pohádky pro děti
02.00 PM	Repríza večerního vysílání z předešlého dne	Repríza večerního vysílání z předešlého dne	Repríza večerního vysílání z předešlého dne	Repríza večerního vysílání z předešlého dne	Repríza večerního vysílání z předešlého dne	Česká a slovenská populární hudba	SPORT Sportovní zprávy Peter +
03.00 PM	Česká a slovenská populární hudba	Česká a slovenská populární hudba	Česká a slovenská populární hudba	Česká a slovenská populární hudba	Česká a slovenská populární hudba	Česká a slovenská populární hudba	SPORT Sportovní zprávy Peter +
04.00 PM	Česká a slovenská populární hudba	Česká a slovenská populární hudba	Česká a slovenská populární hudba	Česká a slovenská populární hudba	Česká a slovenská populární hudba	Euroexpres Informace, zajímavosti Peter +	Nedělní odpoledne Informace, zajímavosti Hanka, Mi
05.00 PM	Motorshow Informace, zajímavosti Milan	Hlasatel publicistický pořad John Newman	MISIE vysílání českého kněze v Chicagu	Česká a slovenská populární hudba	Česká a slovenská populární hudba	Euroexpres Informace, zajímavosti Peter +	Nedělní odpoledne Informace, zajímavosti Hanka, Mi
06.00 PM	Motorshow Informace, zajímavosti Milan	Česká a slovenská populární hudba	Česká a slovenská populární hudba	Burza Informace, zajímavosti Tomáš	Česká a slovenská populární hudba	Euroexpres Informace, zajímavosti Peter +	Nedělní odpoledne Informace, zajímavosti Hanka, Mi
07.00 PM	Křižom-krážom Informace, zajímavosti Rado +	Musictime Hitparáda Tomas, Jitka	Fajnradio hudebně-zábavné Vlasta, Marian	Ukecanec hudebně-zábavné Martina, Dali +	Večerníček hudebně-zábavné Sarah, Jofre +	Euroexpres Informace, zajímavosti Peter +	Slezina hudebně-zábavné Karel, Boruša
08.00 PM	Křižom-krážom Informace, zajímavosti Rado +	Musictime hudebně-zábavné Jitka, Tomáš	Fajnradio hudebně-zábavné Vlasta, Marian	Ukecanec hudebně-zábavné Martina, Dali +	Večerníček hudebně-zábavné Sarah, Jofre +	Hudební pořad hudebně-zábavné Dan	Pařeníště hudebně-zábavné Karel, Boruša
09.00 PM	Křižom-krážom Informace, zajímavosti Rado +	Musictime hudebně-zábavné Jitka, Tomáš	Fajnradio hudebně-zábavné Vlasta, Marian	Ukecanec hudebně-zábavné Martina, Dali +	Večerníček hudebně-zábavné Sarah, Jofre +	Hudební pořad hudebně-zábavné Dan	Pařeníště hudebně-zábavné Karel, Boruša
10.00 PM	Hlasatel, repríza Publicistický pořad Johna Newmana	Česká a slovenská populární hudba	Nespavec hudebně-zábavné Delfin, Pista +	Večer s Krtkem hudebně-zábavné	Euro X Informace, zajímavosti Dr, Bida, Bobo	Česká a slovenská populární hudba	Zprávy Týdenní přehled Eva
11.00 PM	Česká a slovenská populární hudba	Česká a slovenská populární hudba	Nespavec Delfin, Pista +	Večer s Krtkem hudebně-zábavné	Euro X Informace, zajímavosti Dr, Bida, Bobo	Česká a slovenská populární hudba	Česká a slovenská populární hudba

Poznámka: Pořady označeny křížkem (+) jsou moderovány ve slovenské řeči. - Začátky pořadů z technických důvodů nemusí být vždy zcela přesné a mohou mít někdy krátkou časovou prodlevu nebo změnu. - Z pravidla každý den od půlnoci do rána hraje nepřetržitě Česká a slovenská moderní populární hudba. - Tento časový rozpis je uváděn v místním čase Chicaga (centrální čas USA). Například v Evropě je o sedm hodin posunutý (+7)

Program je přenášén pozemním signálem ze severního Chicaga na **87.9 FM** a po celém světě na Internetu **www.eurostarfm.com**

KAMÍNKY

Čtení na pokračování

Jarní rozjímání

Vítr za okny cloumá korunami stromů a mráz štipě do tváří intenzivněji, než v létě komáři. Nechce se nám ven do té nepohody, nutno však do práce a pak zpátky do tepla domova ke skleničce vína a k zaslouženému odpočinku.

V takových dnech se nám obvykle zasteskne po tropickém slunci Havajských ostrovů, anebo po šedo zeleném moři Floridy. Ted' právě promenuji bezstarostně po pláži opálená těla „snow-birds“ - turistů ze severu, kteří na to mají, a v pisku děti sbírají duhově zbarvené škeble. Jsou to ty malé zázraky, které nám tady chybí, protože moře je daleko a zimní období je každým rokem o něco delší, než to poslední.

A pak si maně vzpomene na Milánka a jeho dobrodružný život. Český emigrant, který, jako řada jiných, opustil svou zem kvůli komunistům a zakotvil v Americe, jako mnozí z nás. Milánek byl rozumbrada. Hodně četl a studoval svět, a protože chtěl být vždy a všude soběstačný, začal doma studovat i jazyk anglický. Jen tak sám pro sebe, až jednou přiletí do New Yorku (o tom v nejmenším nepochyboval), aby se domluvil s tamním obyvatelstvem.

Když se začal připravovat na cestu, zabalil do kufru také brusle, ještě se lesknoucí novotou. Byl dobrý hokejista a kdo ví, jestli se nakonec v Americe neuplatní v některém z farmářských týmů. Na dno zavazadla vtěsnil českou kuchařku od Sandtnerové. Rád dobře jedl, a protože někde četl, že Američané mají podivné chutě, usmyslil si, že se za mořem naučí vařit po „česku.“ Miloval svíčkovou a vepřo - knedlo - zelo, a kdoví, jestli mu New York bude moci poskytnout stravu podle jeho gusta! Navíc byl svobodný a nechtěl se ženit. Slyšel, že americké ženy jsou zhýčkané a manželům vaří prý jen z konzervy a to by Milánek nepřežil. Raději zůstane celý život sám, než aby podlehl nějaké nafintěné loutce, svěřoval se kamarádům.

Poslední české peníze utratil za zimní šatstvo. Věděl, že zanedlouho nastanou podzimní plískanice a zimní vánice, a kde pak vzít v cizině peníze na teplý oblek?

Takto vybaven odejel jednou v noci na Šumavu. Odtud byl už jen krůček přes hranice. Znal zdejší krajinu z častých výletů do hor a do lesů, jezdil sem na houby a v zimě na lyže. Věděl, kde rostou hebké jedle a mamutí smrky, kde po dešti najdeš největší hříby. Přejít hranice byla pro něj maličkost.

Jakmile byl na druhé straně, hlásil se na policii. Stejně si celé týdny dopředu opakoval průpovědku „Ich bitte um Asyl“ a uměl ji říct tak bravurně, že mu bez prodlení azyl dali. Mel štěstí. Protože byl svobodný exulant, bez závazků a bez rodiny, dostal se do jednoho z prvních transportů,

kterými v té době převáželi české uprchlíky do ciziny. A splnilo se jeho přání: transport letěl do Ameriky!

Všechno mu klaplo podle plánu. Byl spokojen sám se sebou a hrdý na prozíravost, s jakou se připravil na cestu. Prostě věděl, že se ve světě neztratí!

Na letadle počal uplatňovat své, poněkud chatrné, znalosti angličtiny, aby bylo vidět, že se domluví. Letušku požádal o pivo a polštářek pod hlavu a se sousedem prohodil par běžných frází, jako třeba: „Máme tu horko, vidíte,“ a „Co dělá Vaše rodina?“ a tak podobně. A protože rodilí Američané jsou povětšinou lidé ochotní a rozšafní, ujali se ho, aby se v tom davu na letišti neztratil. Jinak plynula cesta klidně a bez problémů.

Totíž, až na jednu maličkost.

Když Milánka posadili ve Filadelfii na další letadlo, zjistil poněkud překvapen, že místo do New Yorku, letí na Floridu! A tak se stalo, že jednoho říjnového dne přistál na mezinárodním letišti v Miami americký jet a z něj vystoupil vyjevený exulant Milánek. Navlečený do kožichu, na hlavě huňatou beranici, na rukou vlněné rukavice a nohy navlečené do vysokých holínek, vystoupil ve vší slávě v tropickém městě na jihu Floridy. Okamžitě ho polil pot. Jednak rozruchem, který způsobil na letišti, ale ještě víc z nesnesitelného horka, které ho obejmulo. Samozřejmě byl ve vteřině obklopen zástupy lidí, kteří se seběhli, aby si prohlédli evropského Eskymáka. Někteří z nich usoudili, že chudák, nastoupil do nesprávného letadla v domnění, že letí na Aljašku. Jiní, znající americkou reklamu, se dohadovali, že tu jde o soutěž o nejtelpěji oblečeného muže v tropech, anebo ještě další hádali, že jde o propagaci nového filmu „Cesta za Polární kruh.“

Milánek způsobil v Miami nečekanou senzaci. Hned tu byli reportéři s kamerami, spouště fotoaparátů mlaskaly a před očima zpoceného exulanta se leskla chapadla mikrofonů. Tak to alespoň viděl Milánek, když se zmatený a vyděšený pokusil o útěk před takovým davem. Druhý den byly noviny plné fotografií a článků na téma „Český emigrant objevil Ameriku.“

A přece tady Milánek nakonec zakotvil. Zalíbilo se mu - div divů - zdejší podnebí a pomalejší život. Zpohodlněl a zvykl si na jižní výheň. Sny o newyorském ruchu a pozlátku nočního života na severu vyměnil za lenivé dny pod vějířem zelených palm a rybolov v šedo zeleném zálivu. Původně měl v úmyslu zařídit si tu českou restauraci, ale prosím vás, kdo bude v tom horku labužirovat kynuté knedlíky a prostlý bůček se zelím! Místo toho si tedy na pláži otevřel stánek s italskou pizzou a ledovou Coca-colou pro žíznivé masý rekreantů.

V jednom však dodržel slovo: nikdy se tu neoženil. Teprve když skončila doma sametová revoluce, rozjel se do Čech na návštěvu, zamiloval se do boubelate hospodyňky v nejlepších letech, a tam už také zůstal.

Vlada Williamssová, Chicago

VYDEJTE SE S NÁMI PO STOPÁCH HISTORIE

Zámky severních Čech

Benešov nad Ploučnicí

Je pro turisty velmi přitažlivý především pro tři jeho renesanční zámky a dále pro několik desítek šlechtických domů a gotický městský chrám. Horní zámek je v současné době nepřístupný. Dolní zámek reprezentuje soubor tří budov ve stylu saské renesance z let 1540 - 1544, které nechal vybudovat Friedrich ze Salhausenu pro svého syna Jana. Střední, Wolfovo křídlo, dokončili roku 1578 Janovi synové. Nejmladší, jižní stavba byla postavena za Aloisie Černínové roku 1878 v pseudorenesančním slohu. Oba zámky jsou spojeny visutou chodbou s oratoří kostela, při němž se nachází i pohřební kaple Salhausenu s renesančními náhrobky. Expozice Dolního zámku je zaměřena na vývoj životního stylu od 16. století do poloviny 19. století. Návštěvníci si mohou prohlédnout zařízení kuchyně, vrchnostenskou kancelář a zbrojnici se zbraněmi z třicetileté války. V patře jsou pak obytné místnosti feudálního majitele s bruselskými goblény, obrazy, sklem, intarziemi atd.

Zámek Frýdlant

Frýdlant

Středověký hrad zde vybudovali ve 13. století Ronovci, pak přešel hrad do rukou Bibrštejnů. Roku 1588 získali majetek Redernové, kteří zde nechali postavit renesanční zámek zvaný Dolní zámek a provedli renesanční úpravy hradu. Po bělohorské bitvě získal hrad a zámek jako konfiskát Albrecht z Vald-

štejna a po jeho smrti v roce 1634 přešel hrad a zámek na Matyáše z Gallasu. Dědictvím přešel zámek na Kristiána Filipa z Clamu, který provedl na objektu barokní úpravy. Později v 19. století byly na hradu a zámku ještě provedeny menší klasicistní s romantické úpravy. Návštěvníci mohou shlédnout hradní muzeum, kapli, zámecké interiéry s velkým počtem místností, které jsou bohatě vybaveny nábytkem, keramikou, porcelánem a nádobím. Je zde také zajímavá expozice asi 200 kusů dýmek od konce 18. století až po začátek 20. století.

Bílina

Se nachází na okrese Teplice. Zámek byl postaven na místě původního přemyslovského hradiště. Ve 13. století zde byl vybudován gotický hrad. Na místě tohoto gotického hradu pak v letech 1676 - 82 Antonio della Porta podle návrhu G. P. Tencally vystavěl zámek pro Václava Ferdinanda z Lobkowicz. Objekt drželi Lobkowiczové nepřetržitě od roku 1502 do roku 1945. V současné době majitelem zámku Bílina je Martin a William Lobkowiczové, kterým byl zámek v restituci navrácen. Z původního hradu se dochovalo jen sklepení, v zámeckém parku jsou zbytky přemyslovského hradiště. Historické interiéry zámku nabízí návštěvníkům ke shlédnutí obrazy, umělecké předměty od poloviny 18. století do konce 19. století.

Duchcov

Je především znám pobytem G. G. Casanovy na duchcovském zámku. Zámek je postaven na místě původní tvrze, kterou koncem 15. století přestavěli Lobkowiczové na renesanční zámek. V roce 1642 přešlo panství do rukou Valdštejnů a za jejich držení zde působil vynikající francouzský architekt J. B. Mathey, autor hlavní stavby zámku podle plánů A. Ganevalleho. Stavba zámku byla ukončena v roce 1722, kdy bylo

započato se zakládáním parku. Expozice zámku nabízí návštěvníkům ke shlédnutí historický evropský nábytek z 15. až 20. století, místnosti G. G. Casanovy, 120 maleb a plastik s názvem Barokní umění v Čechách.

Klášterec nad Ohří

Klášterec nad Ohří

Byl ve 14. století součástí panství hradu Pernštejna. Když si v roce 1431 bratřenci Aleš a Vilém ze Šumburku dělili majetek, připadl Vilémovi. Ten nechal v letech 1432 - 35 postavit na čedičovém kopci nad vsí hrad nazvaný Nový Šumburk. Majitelé se na něm rychle střídali až do druhé poloviny 15. století, kdy se dostal do držení Fictumů, kteří uprchli do Čech ze Saska. V roce 1508 Opl z Fictumu, rádce Jiřího z Poděbrad, panství rozšířil a znovu k němu připojil opuštěný Pernštejn. V roce 1614 získal Klášterec Volf Dětřich z Fictumu, ale protože už hrad nebyl obyvatelný, postavil na ostrohu v řece Ohří novou tvrz, kterou jeho synové Lev a Volf rozšířili a ohradili. V 60. a 70. letech 16. století proběhla další etapa výstavby a tvrz se změnila na panský patrový dům ve tvaru písmena L. Vzápětí, v 80. letech, přikročil Kryštof z Fictumu k dalším úpravám, při nichž vznikl dvoukřídlový zámek; věžovitá stavba západního rohu a nová věž zvýraznily ukončení křídel s vnějšími a nádvorními fasádami, které zdobila sgrafita. Ale na začátku 17. sto-

letí se zámek změnil na uzavřený čtyřkřídlový objekt. Reprezentační účel mělo plnit jihovýchodní křídlo s přízemními sály s bohatou štukovou výzdobou a slavnostním sálem v prvním patře. Celý zámek byl výškově sjednocen a nová křídla vyzdobena sgrafity. Pobělohorská konfiskace vyhnala Kryštofa z Fictumu z Čech a majetek propadl. V roce 1623 jej koupil Kryštof Šimon z Thunu, povýšený roku 1629 do stavu říšských hrabat, ale ani on se zde příliš dlouho neohrál, přišla třicetiletá válka a Švédové Klášterec roku 1639 vyplenili. V roce 1655 převzal dědictví Michael Osvald Thun, který si zámek zvolil za své sídlo a nechal si jej upravit. Na konci 18. století zámek vyhořel a byl zabezpečen jen provizorně. Teprve v roce 1846 - 47 financovali Thunové další přestavbu, zámek ovšem o deset let později vyhořel znovu, a tak musel Josef Osvald Thun začít s rozsáhlou renovací, která zasáhla exteriéry i interiéry. Zcela nová fasáda dala zámku novogotickou podobu, dispozice vnitřního uspořádání se úplně změnila a v 70. letech přikročili majitelé k úpravě parku. Od roku 1953 po úpravách interiéru, byla v zámku instalována sbírka českého porcelánu.

Zámek Libochovice

Libochovice

V roce 1560 dal Jan z Lobkovicz původní tvrz přestavět na renesanční zámek. Od roku 1613 vlastnili zámek Šternberkové. Dnešní raně barokní podobu získal zámek v letech 1683-90. V 19. a ve 20. století sídlili na zámku Herbersteinové. Zámek má klasické interiéry, expozice je zaměřena na vývoj jednotlivých historických slohů, jsou zde sbírky nábytku, gobelínů, porcelánu, orientálních předmětů. Část expozice na zámku je věnována životu a dílu J. E. Purkyně.

Krásný Dvůr

Panství Krásný Dvůr získal v první čtvrtině 16. století Václav Pětipeský z Chýš, který začal stavět novou tvrz. Dílo však nedokončil. Jako účastník stavovského odboje proti Ferdinandovi I. byl roku 1547 popraven. Stavbu v renesančním slohu završil nový majitel Jan Mašťovský z Kolovrat, ale panství bylo zadluženo a přecházelo rychle z jednoho majitele na druhého. Až roku 1649 koupil Krásný Dvůr Heřman Černín z Chudenic. Na konci 17. století, kdy bylo panství v zuboženém stavu, požádal František Josef Černín svého osobního stavitele o vypracování plánů přestavby hořejší tvrze na barokní zámek. Černínovi na přestavbě velmi zaleželo, chtěl mít v Krásném Dvoře stálé sídlo. Tomu také odpovídal plán. Čestný dvůr ohraničovaly budovy, zachované s malými změnami dodnes. Barokní architektura zámku nese stopy francouzského vlivu, tehdy velmi módního stavitelství. Je velmi citlivě vkomponována do krajiny jako její dominanta. Okolí zámku se upravovalo současně se stavbou, podle přání Černínů vznikly tři nové cesty ve tvaru vějíře. Na sklonku 18. století se v zámku opět stavělo. V roce 1791 přibýlo schodiště do prvního patra, došlo také k úpravě interiéru. V 80. letech 18. století dali majitelé upravit bažantnici na anglický park o rozloze 96 hektarů.

Teplíce

Nejstarší části zámku jsou pozůstatky kláštera benediktinek, který tu v letech 1158 - 64 nechala zříditi královna Judita, manželka Vladislava II. Za husitských válek míšeňská vojska klášter pobořila. Majetek později přešel do rukou světské šlechty a Johanna z Rožmitálu, manželka Jiřího z Poděbrad, nechala na místě vybudovat tvrz. Hlavní část budovy dnešního zámku začal roku 1547 stavět Volf z Vřesovic, renesanční podobu mu dal Radslav Vchynský. Po smrti majitele daroval císař zámek Janu hraběti Aldringenovi. Svatbou z roku 1637 se spojily dva rody, jejichž příslušníci se dále psali jako Clary-Aldringenové a zasloužili se o slávu Teplíc - lázní i o klasicistní podobu města a zámku. Romantické úpravy stavební vývoj dokončily. Ve stylu antikizujícího templu bylo postaveno i

patrové divadelní křídlo. Na zámku pobýval L. van Beethoven a J. W. Goethe. V zámku v Teplicích je umístěno regionální muzeum.

Zámek Ploskovice

Ploskovice

Vlastní zámek byl postaven na místě původní románské tvrze v letech 1720 - 25 jako letní sídlo Anny Marie Františky, vévodkyně toskánské. Stavbu patrně vedl litoměřický architekt Octavio Broggio. K další významné přestavbě došlo v roce 1850 - 53, kdy architekt Jan Bělský upravil zámek na další letní sídlo rakouského císaře Ferdinanda I., který se roku 1848 vzdal trůnu. V suterénu zámku je zajímavá grotta - je to umělá jeskyně s lasturovými fontánami a sochami atlantů vně portálu, jímž se grotta otevírá do parku s bazénem a rybníčkem, napájenými podzemní štolou z Lučního potoka.

Sychrov

Původní patrový dům pánů z Kyjova, dvůr i ves koupil roku 1669 Vincenc Lamotte z Frintrapu a nechal v místě postavit patrový barokní zámek s věží. Roku 1820 se stal zámek majetkem rodu Rohanů. Rohanové v letech 1822 - 34 začali s rozsáhlou klasicistní úpravou, další novogotické stavby přibýly po roce 1852, kdy vyrostla válcová Bretaňská a hranolová Rohanská věž. Romantickou podobu dostal zámek především díky knížecímu staviteli Josefu Pruvotovi. Stěny zdobí nesmírně cenné olejomalby předků rodu Rohanů a francouzských králů. Jde pravděpodobně o největší středoevropskou sbírku portrétního umění.

Jana Džúrová
Česká republika

Chernobyl revisited

Nuclear power station in Chernobyl

Seventeen years ago in April 26, 1986, a horrific accident occurred in the former USSR. Here is a story of one of its victims who now lives in our community.

"Nobody told us anything!"

Larisa's voice quivers with emotion and excitement as she, in her charming broken English recalls the day of the fatal accident at Chernobyl. Yes, she remembers the day as if it were only yesterday. It was a lovely day in April, the twenty sixth of April 1986 to be exact; a day filled with sunshine and warmth and promises of a bountiful spring yet to come. It was just the right kind of day to pack some cookies and sandwiches and head for the nearest forest preserve for picnic.

Larisa's family and her close friends did just that. There were many parks and forests near Kiev where Larisa and her family lived. But Larisa's favorite spot was the Enchanted Forest, no further than ten miles from her house, near Chernobyl. And so she packed all kinds of goodies including a bottle of vintage wine and together with her family she left the house for a day of fun and en-

joyment. Little did she know that this was to be the last time she set foot on this land, that only a few hours later a great tragedy would occur here at Chernobyl, that would change her life and the lives of thousands of her countrymen forever.

Nobody knows exactly what has happened that night: there was an explosion around midnight, so powerful that it was heard and felt miles away. There was fire: red and yellow flaming tongues shooting high up into the sky. And smoke, black belching clouds of smoke hovering over the entire countryside, covering it with soot and spreading unbearable stench around the neighborhood.

"Something must have happened at the nuclear reactor in Chernobyl," someone remarked, but no one knew for certain what it was or just how extensive the damage was. Not until the next morning when people would stop on their way to work on streets and exchange ideas about the accident, did they begin to realize the graveness of the situation. Was it a nuclear explosion at the power sta-

tion in Chernobyl? Or was there some sort of fire in Pribyť, another small town near Kiev? Whatever has happened, was kept a secret from people. The grounds around Pribyť and Chernobyl were quickly and quietly cleared even before dawn came. Ashes and soot and debris and any other tell-tale signs of the night's disaster were all removed, covered up. It was just another one of many incidents in the country where no one was allowed to know about the government's activities.

The next morning, though, the Community store in Pribyť where women shopped for fresh bread and milk and sweet rolls, was buzzing with a hushed rumor that something terrible had happened during the night, something far beyond comprehension of the local people.

"I am telling you, comrades, if I were younger, I wouldn't stay here another minute!" an old lady exclaimed. "I would take my family and leave everything behind. This place is coming to no good end, mark my words! Oh, I would go this very minute if I had a place to go to. But I am old, I have no relatives and besides - my days are more likely than not numbered, only God knows how much longer I have on this earth!"

At the very next moment two young men in militia uniform stepped out of the crowd. Waving clubs above their heads the men started yelling: "Provocateurs, liars, enemy of people, how dare you spread such vicious rumors! You are nothing but witches, evil witches! You deserve to burn at stake!" One of the militia grabbed the screaming old woman and dragged her through the crowd to a black unmarked car.

"And no one has seen the poor soul again!" Larisa cries as she tells her story. "Who knows what's become of her, whether or not she is still alive!"

The old woman was right, though. In days to come, things began to happen,

strange phenomena, never before experienced in this part of the world. Icy howling winds replaced the calm spring serenity, blowing with the force of a hurricane. Then came the rain: terrenal rain beating mercilessly at everything in sight, smashing flowers, bending trees and bushes, flood covering the entire countryside.

"There was something eerie about the streams of water pouring down from the sky," Larisa recalls. "These drops of rain - they would touch your face and it was like bits of steel burning on your cheeks; they would touch your lips and you felt tiny pieces of metal gritting between your teeth. It was frightening; I have never seen anything like this before!"

On the third day following the accident, late in the evening, several militia knocked on Larisa's door.

"You must leave immediately," they announced to the frightened family. "Take your children and leave! Stay with your friends or relatives until you are told to return. But don't take anything with you, everything must remain here."

Then they explained that there were wargames going on in this area; ("You know, how everything has to be kept a secret!") and that the entire section of town was to be vacated and sealed off from the public.

"But not to worry! Just do as you are told and you'll be fine."

The militia continued telling her that several of her neighbors have already vacated their homes and that the rest of them would be leaving within an hour.

"You must go quickly, there is no time to lose or you will be in great danger!"

Within a short time Larisa and her family left their home taking with them nothing but the clothes on their backs.

"It was horrible," Larisa recalls, "the little-one she was only two years old then, was crying; she couldn't understand why she had to leave her warm bed and go out into the cold night, or why she couldn't bring along any of her

toys, not even her favorite stuffed monkey."

"But how do you explain something like this to your child when you too are scared of the unknown, wondering what to do next!"

It was already past midnight but the streets of their little town

were filled with people, helpless and homeless, aimlessly wandering around. There were buses and cars honking into the night, traffic jam everywhere; many streets were already closed and guarded by the militia. All around there were young parents carrying their crying children; old people lamenting, not understanding why they were turned out of their homes.

This was the beginning of an odyssey that lasted for several years. Larisa and her family moved from one place to another, for a while staying with friends or relatives then moving on, so as not to overstay their welcome. They would work at odd jobs, looking for a place to settle but not finding one.

By this time, of course, the entire world has learned about the disaster at Chernobyl. Help came from everywhere: doctors, nuclear scientists, volunteers of all races and nationalities. But the land in radius of 20 miles has turned into wasteland, poisoned by the radioactive contamination for years to come. The Soviet government could no longer hide the severity of the accident. It advised people to abandon their towns and move elsewhere; there was, however, no money to help them relocate or to build new cities.

And then, there were the dead.

Hundreds of men and women were

Nuclear reactor after the accident

dying from diseases related to the radioactive fallout. But the worst was yet to come: children born with deformities, missing limbs, children with leukemia and thyroid problems. Cancer and other fatal diseases were spreading like fire throughout the country. Desolation and despair have encompassed the once rich and fertile Ukraine.

Larisa and her family were among the luckier ones. With help from a church organization they were able to leave the Soviet Union and immigrate to the USA. That was about four years ago. Today Larisa and her husband are still struggling in their new home near Chicago. There are many obstacles to overcome: language difficulty, low paying jobs, a new and different life-style. Starting over empty-handed. Lacking essentials in a country of plenty. And finally, the chronic anemia of their youngest child, an illness that doctors have yet to identify.

No, life isn't easy for Larisa's family. But - "with God's help and hard work, we'll survive." Larisa's voice is filled with hope and determination. It is the voice of hundreds and thousands of pioneers who, years ago, came to this country bare-handed just like these Ukrainian immigrants. And they too, survived.

Vladimira Williams

More information: www.volny.cz/kostka2000/

Paths of Glory and Tribulations

Within a few weeks after the death of Jan Hus the Czech and Moravian Hussite lords formed the „Defensive Association of Gentry of the Bohemian Crown“ against the “unfair decrees of the Council of Constance.” A strongly worded protest regarding the humiliating treatment of the religious reformer, signed by 452 members of nobility, was sent to Constance.

In September of 1415 Jeroným Pražský (Jerome of Prague) twice condemned the teachings of John Wycliffe and Jan Hus. Between May 23 and 26 of 1416, however, Jeroným requested a public hearing in Constance where he retracted his earlier statements and apologized for betraying his close friend and associate, Master Jan Hus. On the 30th of May Jeroným Pražský was burned at the stake precisely at the same spot where Hus perished in flames in July of the previous year.

The official confirmation of the validity of the teachings of Jan Hus by the University of Prague caused the Council of Constance to issue a prohibition of all academic activities at the university. This ban, however, was totally ignored by the administration.

The radical theologian and religious reformer, Jakoubek ze Stříbra, proclaimed that, based on the Holy Bible, all lay people (including children) were allowed to receive the sacrament of Holy Communion under both auspices of bread and wine, also known as the Calixtin or Utraquist form. The Catholic Church perceived this act a rebellious challenge to its authority. Since the Charles University approved communion under both auspices, the Council of Constance once again banned all activities at the university. The theo-

An outdoor Hussite sermon

logical faculty was split over that decision and this prestigious school of higher learning became an ideological center of the reformation movement.

Dozens of itinerant preachers filled the countryside during the summer of 1417, along with radical forms of religious worship. Rural areas as well as large cities witnessed the eviction of established clergy from the parishes and their replacement by the Hussite priests. All attempts of the Hussite gentry to find a compromise for the “rite of the chalice” with the Council of Constance failed.

In 1418, the newly elected Pope Martin V, who ended the 40 year schism in the Church, issued bullas which prohibited the Utraquist communion and ordered the prosecution of heretics. These papal proclamations included a threat of a crusade against all dissenters.

In 1419 king Václav IV, under the growing influence of his brother Zik-

mund, banished the moderate Hussite lawyer and diplomat Jan z Jesenice from Prague. To further defuse the explosive situation, King Václav IV tried to return the Catholic pastors to their former parishes and assigned 3 of the Prague churches, namely Holy Virgin Mary of the Snows, St. Ambrose and St. Benedict to the Utraquists. He also appointed new councilmen of the New Town by and large from the ranks of the opponents of the Hussite movement. These new councillors ordered the expulsion of the Hussite priests from their recently acquired parishes, and an end to all outdoor religious meetings, processions and preachings in front of the churches. The councillors also imprisoned some followers of the Utraquist movement. On the 30th of July 1419, Jan Želivský preached a sermon at Our Lady of the Snows church and then left with a crowd of worshippers who carried concealed weapons for the New

Town Hall. Želivský demanded that all imprisoned Utraquist be released from their confinement. When his demands were answered by contemptuous shouts and rubbish hurled through the windows into the street below, the presumed religious procession turned into an ugly, hostile mob that rushed into the New Town Hall and tossed the councilmen out of the windows where they were slaughtered by spears and swords. This gruesome event became known as the 1st Prague Defenestration.

On the 16th of August 1419, King Václav IV who had been gravely ill for some time, was so infuriated by the appalling news that he succumbed to an apoplectic stroke.

Gangs of impoverished hoodlums attacked Prague churches and monasteries, vandalizing sacramental vestments, paintings and organs for the remainder of the month.

An assembly of Czech nobles gathered in Prague in September for the purpose of voicing their conditions for the acceptance of Zikmund as the Czech king. Zikmund was expected to extract from the Church a concession to refrain from further vilification of the memory of Jan Hus and Jeroným Pražský.

A large encampment of the rural dwellers took place at the place south of Prague called "Na Křížkách", where the radical Hussite priest Václav Koranda proclaimed a new plan for the establishment of "God's Kingdom on

The Hussites attack the Small Quarter of Prague

The 1st Prague defenestration

Earth" and a popular election of Hussite bishops. The participants were advised to take up a sword instead of a pilgrim's staff and proceed to the newly established "City of the sun" in Pilsen.

Even though many of these early unorthodox concepts turned out to be farfetched, some historians attach considerable significance to the meeting "Na Křížkách" where the decision was made to take up arms in defense of the Hussite ideals.

On the feast of St. Ludmila (10th of November 1419), there

was a plan to unite all "adherents of the chalice" (kališníci) during a fraternal rally in Prague. Pilgrims from all corners of the land streamed into the royal city. Skirmishes on the outskirts of Prague between the Catholic lords and the Hussites culminated in the battle for the possession of the Small Quarter (Malá Strana), which lasted for 10 days. Jan Žižka z Trocnova distinguished himself in combat although he was not yet in charge of the Hussite warriors. Žižka, a Hussite nobleman, lost one of his eyes in an early battle. Later on he devised an ingenious military strategy by using country wagons as protective walls against enemy attacks.

An armistice was reached between the armies in November, which lasted into the spring of 1420.

Tony Jandáček

*Photo on back page:
Our Lady of the Snows church in Prague.*

